



**Ang mga anghel
ba ng Diyos ay
pumapatay?**

Danutasn Brown & Kevin J. Mullins

Ang mga anghel ba ng Diyos ay pumapatay?

Danutasn Brown and Kevin J. Mullins



<http://www.lastmessageofmercy.com>

www.maranathamedia-philippines.com

April 2023

Mga Nilalaman

Paunang Salita	4
Mga Anghel na Nananakit	6
Si Balaam at ang Asno	6
Pumapatay ba ang mga Anghel ng Diyos?	12
Paano Mo Binabasa?	15
Ang Likas na tugon	16
Si Kristo bilang ating Perpektong Halimbawa	18
Ang Batas ay Kopya ng Ugali ng Diyos	20
Hudisyal na Pagpatay Bilang Kabaligtaran sa Pagpatay?	22
Ang Pagbilang ng Israel	28
Ang Salot ay Pirma ng Kaaway	32
Ang Espada ng Anak ng Diyos	34
Ang Pagkawasak ng Hukbong Assyrian	40
Ang Kamatayan ni Herodes	48
Si Satanas na Tagapuksa ng Unang Panganay sa Ehipto	57
Ang mga pader ng Jerico	60

Paunang Salita

Ang tanong kung ang mga anghel ng Diyos ay pumatay ay isang mahirap, dahil ang mga anghel ay mga espirituwal na nilalang at samakatuwid ang ating kaalaman kung paano sila nakikipag-ugnayan sa ating mundo ay limitado. Ngunit walang duda na may mga kuwento sa Bibliya na tila pinapatay ng mga anghel ang tao. Pero ano ba talaga ang nangyayari sa mga kwentong ito?

Sasabihin ng Bibliya na ang isang anghel ay "sinaktan" (Hinampas) ang mga tao. Parang gumagamit sila ng mga espada para tamaan ang mga tao. Ngunit iba't ibang mga bagay ang nangyayari kapag ang mga tao (at mga hayop) ay sinaktan. Minsan namamatay sila, minsan hindi. Ngunit kapag sila ay namatay, ito ay may posibilidad na maging salot. Paano ito gumagana? Ang mga anghel ba ay nagturok ng mga sakit sa kanila?

Nagtatanong din ito: kung ang mga anghel ay pumatay, gaano karaming mga tao sa paligid natin ngayon ang pinapatay ng mga anghel? Kapag may namatay dahil sa atake sa puso, iyon ba ay isang anghel na pumipigil sa kanilang puso? Paano ang lahat ng mga sakit na nangyayari sa paligid?

Alam din natin na si Satanas ay may "kapangyarihan ng kamatayan" (Hebreo 2:14) at gusto niyang lipulin ang mga tao. Kaya, maaari bang patayin tayo ng mga nahulog na anghel? Kailan ito isang nahulog na anghel na nagdudulot ng salot, at kailan ito isang mabuting anghel?

Hindi ako sigurado tungkol sa mambabasa, ngunit sa tingin ko para sa maraming tao ang ideya na maaari tayong patayin ng isang anghel anumang oras para sa paggawa ng mali ay isang nakakatakot. Gayundin, kung ang mga anghel ay binigyan ng utos mula kay Jesus na pumatay ng isang tao, maaari bang bigyan tayo ni Jesus ng gayong mga utos? At kailan lumipat si Jesus mula sa pagsisikap na iligtas tayo tungo sa pagsisikap na patayin tayo? Ito ay tila sumasalungat sa diwa ng kung ano ang sinisikap ni Jesus na maunawaan natin habang Siya ay naririto bilang isang tao - halimbawa, noong sinaway

Niya si Pedro sa paghiwa ng tainga ng pari at pinagaling ito (Lucas 22:50-51) at iba pa. mga pahayag tulad nito:

Ang magnanakaw ay hindi dumarating, kundi upang magnakaw, at pumatay, at pumuksa: Ako ay naparito upang sila'y magkaroon ng buhay, at upang magkaroon sila nito ng higit na sagana. (Juan 10:10)

Sapagkat ang Anak ng tao ay hindi naparito upang sirain ang buhay ng mga tao, kundi upang iligtas sila. (Lucas 9:56, KJV)

Naunawaan ito ng mga apostol na ang ibig sabihin ay huwag gumamit ng karahasan sa pangangaral ng ebanghelyo, at, tulad ng kanilang panginoon, matiyagang nagdusa kapag sinalakay nang hindi gumagamit ng mga sandata at karahasan sa pagtatanggol sa sarili. Mukhang kakaiba na kung ang tungkulin natin bilang mga Kristiyano ay hindi gumamit ng karahasan at hindi pumatay, na ang mga anghel ay gagamit ng karahasan at papatay.

Ang buklet na ito ay naglalayon na suriin ang mga kuwento sa Bibliya kung saan ang mga anghel ay "naghahampas" upang subukang maunawaan ang mga prinsipyo ng kung ano ang nangyayari, upang magkaroon tayo ng mas mahusay na pag-unawa sa kung paano namamahala ang Diyos at kung paano nakikipag-ugnayan ang mga anghel sa ating mundo. Ito ay hindi lamang dapat magbigay sa atin ng higit na kaalamang pananampalataya, ngunit makakatulong din sa atin na malaman kung ano ang inaasahan sa ating Kristiyanong paglalakad. Patuloy na sinusubukan ng Diyos na makipag-usap sa atin sa pamamagitan ng Kanyang mga anghel, ngunit sinusubukan din ng mga nahulog na anghel na makipag-usap sa atin at kadalasan ay nagpapanggap silang mabubuting anghel. Ang pag-alam nang mas malinaw kung paano kumikilos ang bawat isa, mabuti at masama, ay dapat makatulong sa atin na makilala ang pagitan ng tinig at kalooban ng Diyos kumpara sa tinig at kalooban ni Satanas.

Mga Anghel na Nananakit

Kung hahanapin mo ang mga salitang anghel at sinaktan sa KJV na Kasulatan, makikita mo ang apat na kuwento sa Bibliya na binanggit.

1. Mga Bilang 22. Si Balaam at ang Asno. Hinampas ni Balaam ang asno na nakakita ng anghel.
2. 2 Samuel 24. Binibilang ni David ang Israel at 70,000 katao ang sinaktan ng anghel ng Panginoon.
3. 2 Hari 19:35 at Isaias 37:36. Hukbong Assyrian ng 185,000 lalaki na sinaktan ng anghel ng Panginoon.
4. 4. Gawa 12:24. Sinaktan ng anghel ng Panginoon si Herodes dahil sa kanyang kasalanan.

Si Balaam at ang Asno

Sa unang kuwento, si Balaam ay hinilingan ni Balak na sumpain ang mga Israelita na nakatakas sa Ehipto. Sinabi ng Diyos kay Balaam, "... huwag mong susumpain ang mga tao: sapagkat sila ay pinagpala." (Bilang 22:12). Tumanggi si Balaam na sumunod at sumakay sa kanyang asno kasama ang mga prinsipe ng Moab upang sumpain ang mga Israelita. (Talata 21).

At ang galit ng Dios ay nagalab sapagka't siya'y yumaon: at **ang anghel ng Panginoon** ay tumayo sa daan na naging **kalaban** laban sa kaniya. Siya nga'y nakasakay sa kaniyang asno, at ang kaniyang dalawang alipin ay kasama niya. At nakita ng asno ang anghel ng Panginoon na nakatayo sa daan, at ang kaniyang tabak na bunot sa kaniyang kamay: at ang asno ay lumihis sa daan, at napunta sa parang: at sinaktan ni Balaam ang asno, upang ibalik siya sa daan. (Bilang 22:22-23)

Walang kamalay-malay si Balaam sa Anghel sa kanyang landas. Nang tumabi ang asno, nagalit si Balaam. Hindi sinaktan ng anghel ang sinuman bagkus ay pinalo ni Balaam ang asno matapos itong tumigil dahil sa takot sa Anghel. Ang Anghel ay nakatayo sa harap ni Balaam na may tabak, at Siya ay tumayo bilang isang kalaban laban kay Balaam.

At sinabi ni Balaam sa asno, Sapagka't nilibak mo ako: **[sana] ay may tabak sa aking kamay, sapagka't ngayon ay papatayin kita.** (Bilang 22:29)

Pagkatapos sabihin ni Balaam na papatayin niya ang asno sa pamamagitan ng tabak ay nadilat ang kanyang mga mata, at nakita niya ang Anghel na nakabunot ng Kanyang espada (Talata 31). Ang katagang Anghel ng Panginoon ay madalas na tumutukoy kay Kristo (Tingnan sa Exodo 3:2; 3:14; 23:20; 32:34). Ang salitang Hebreo para sa "anghel" ay mal'ak na nangangahulugang "mensahero." Iisa ang ibig sabihin ng salitang Griego na aggelos, kaya kapag tinutukoy si Kristo, hindi ito nagpapahiwatig ng isa sa mga anghel na nilikha ng Diyos. Sabi ni Kristo kay Balaam ...

"At nakita ako ng asno, at tumalikod sa akin nitong makaitlo: malibang siya'y tumalikod sa akin, tunay na ngayon ay pinatay kita, at iniligtas siyang buhay." (Bilang 22:33)

Alam ni Balaam na hindi siya dapat pumunta para sumpain ang mga Israelita. Ginawa niyang ganap na ahente ni Satanas ang kanyang sarili. Sa pamamagitan ng pakikipagtagpo sa Anghel, ang karakter ni Balaam ay nahayag bilang isang taong papatay sa pamamagitan ng tabak. Ang Anghel ay lumilitaw bilang "isang kalaban" na sa Hebreo ay si Satanas at Siya ay lumilitaw na may hawak na espada, kaya si Kristo ay may hitsura ni Balaam mismo na puno ng espiritu ni Satanas at may espiritu ng pagpatay sa kanyang puso. Maliwanag na hindi hinahangad ni Kristo na patayin si Balaam dahil pagkatapos ng pagtatagpong ito ay hinayaan Niya si Balaam na magpatuloy at gawin ang kanyang naisin. Si Kristo ay dumating upang balaan siya at salungatin ang kanyang pababang landas patungo sa pagkawasak.

Tulad ni Balaam, maraming tao ang nabulag ng kasakiman at ambisyon na hindi nila nauunawaan ang tawag ng Diyos sa pagsisisi. "Binulag ng diyos ng sanlibutang ito [si Satanas] ang pag-iisip ng mga hindi naniniwala." (2 Corinto 4:4). Hinahamak nila ang maibiging pagsaway ng mga kaibigan, anghel, at Diyos na nag-aabot upang pigilan ang kanilang kapahamakan habang nagmamadali sila sa mga ipinagbabawal na landas.

Si Kristo ay nagpakita kay Balaam bilang si Balaam mismo. Ito ay isang pagsisikap na pigilan si Balaam na sirain ang kanyang sarili. Ito ang proseso ng batas na nagpaparami ng kasalanan upang sa pamamagitan ng pagsisisi ay higit na sumagana ang biyaya.

Bukod dito'y pumasok ang kautusan, upang ang pagkakasala ay managana. Ngunit kung saan ang kasalanan ay dumami, ang biyaya ay higit na sumagana. (Roma 5:20)

Nakalulungkot, hindi nagsisi si Balaam sa prosesong ito. Si Kristo ay nagdusa sa lahat ng masasamang bagay na ginagawa ni Balaam at nang maghimagsik si Balaam, si Kristo ay naging kanyang kaaway.

Sa lahat nilang kapighatian ay nagdalamhati siya, at iniligtas sila ng anghel ng kaniyang harapan: sa kaniyang pag-ibig at sa kaniyang kahabagan ay tinubos niya sila; at dinala niya sila, at dinala sa lahat ng araw ng una. Ngunit sila'y nanghimagsik, at ginulo ang kaniyang banal na Espiritu: kaya't **siya'y naging kanilang kaaway**, at siya'y nakipaglaban sa kanila. (Isaias 63:9-10)

Ang salitang Hebreo para sa nakatalikod ay nasa anyong niphala na sa pagkakataong ito ay nagbibigay ng kahulugan ng pagtalikod, kaya nagpakita si Kristo bilang isang kaaway dahil sa mga aksyon ni Balaam. Dahil si Balaam ay hindi tagatupad ng Salita ng Diyos, pinagmamasdan niya ang kanyang natural na mukha sa isang salamin.

Sapagkat kung ang sinuman ay tagapakinig ng salita at hindi tagatupad, siya ay tulad ng isang tao na pinagmamasdan ang kanyang likas na mukha sa salamin. (Santiago 1:23)

Bilang paghahambing, makikita natin na nang si Kristo ay nagpakita kay Joshua na may hawak na espada, ang Kanyang hitsura ay hindi isang kaaway; ngunit si Kristo ay nagpakita pa rin bilang isang kawal bilang si Joshua ay isang kawal.

At nangyari, nang si Josue ay nasa tabi ng Jerico, na kaniyang itiningin ang kaniyang mga mata at tumingin, at, narito, may **nakatayong isang lalake**

sa tapat niya na may hawak na tabak sa kaniyang kamay: at si Josue ay naparoon sa kaniya, at sinabi sa kaniya, “Ikaw ba ay para sa amin, o para sa aming mga kalaban?”

At sinabi niya, “Hindi; ngunit bilang kapitan ng hukbo ng Panginoon ay naparito ako ngayon.”

At si Josue ay nagpatirapa sa lupa, at sumamba, at nagsabi sa kaniya, Ano ang sabi ng aking panginoon sa kaniyang lingkod?”

At sinabi ng kapitan ng hukbo ng Panginoon kay Josue, “Alisin mo ang iyong sapatos sa iyong paa; sapagkat ang lugar na iyong kinatatayuan ay banal.” At ginawa iyon ni Joshua. (Josue 5:13-15)

Si Kristo ay nagpakita bilang isang kaaway ni Balaam dahil si Balaam ay isang kaaway ni Kristo. Si Kristo ay hindi nagpakita bilang isang kaaway ni Joshua dahil si Joshua ay hindi isang kaaway ni Kristo.

Sa dalisay ay ipakikita mong dalisay ang iyong sarili; at sa suwail ikaw ay magpapakita ng iyong sarili na masama. (2 Samuel 22:27)

Sa dalisay ay ipakikita mong dalisay ang iyong sarili; at sa suwail ikaw ay magpapakita ng iyong sarili na suwail. (Awit 18:26)

Sa *Young’s Literal Translation*, sinasabi sa ikalawang bahagi ng talata, “sa baluktot ay magpapakita Ka bilang isang nakikipagbuno.” Kung tama ang salin na ito, ipinapakita nito kung bakit ang Anghel ng Panginoon ay nagpakita kay Jacob bilang isang nakikipagbuno – inakala ni Jacob na Siya ay isang kaaway (Genesis 32:22-32; Hosea 12:4).

Ngunit ano ang ibig sabihin ni Kristo nang sabihin Niyang papatayin Niya si Balaam?

Nang magkagayo'y idinilat ng Panginoon ang mga mata ni Balaam, at kaniyang nakita ang anghel ng Panginoon na nakatayo sa daan, at ang kaniyang tabak na binunot sa kaniyang kamay: at kaniyang iniyukod ang kaniyang ulo, at nagpatirapa.

At sinabi sa kaniya ng anghel ng Panginoon, Bakit mo pinalo ang iyong asno nitong makaitlo? Narito, ako'y lumabas upang saktan [si Satanas] ka, sapagka't ang iyong lakad ay suwail sa harap ko: At nakita ako ng asno, at tumalikod sa akin nitong makaitlo: maliban kung siya'y tumalikod sa akin, tunay na ngayon ay aking pinatay sa iyo, at iniligtas siyang buhay." (Bilang 22:31-33)

Nakadama ng panganib ang asno nang makita nito si Kristo na nakatayo sa daan. Sa pamamagitan ng mga aksyon ni Balaam, si Kristo ay naging kaaway ni Balaam upang iligtas siya sa kapahamakan. Ang kaawa-awang hayop na ito ay may higit na pang-unawa sa nangyayari kaysa kay Balaam. Ito ay katulad noong panahon ng baha. Mas nararamdaman ng mga hayop ang nalalapit na kapahamakan kaysa sa mga tao. Kahit ngayon, kadalasan ang mga hayop ay maaaring makadama ng panganib at natural na mga sakuna bago natin magawa.

Kung paano nagdusa ang kawawang asno na iyon sa ilalim ng satanikong galit ni Balaam nang siya ay naghahangad na iligtas siya mula sa panganib. Ang asno ay pipi sa kahulugan ng pananalita ngunit hindi sa pakiramdam ng pakiramdam. Siya ay higit na nakaayon kay Balaam.

Sinabi ni Kristo kay Balaam, "Lumabas ako upang labanan (o satanas) ka. "Paano naging Satanas si Kristo? Aksidente ba na sa nakaraang kabanata ng Bilang ay nabasa natin:

At sinabi ng Panginoon kay Moises, "Gumawa ka ng isang mabangis na ahas, at ilagay mo sa isang poste: at mangyayari, na bawa't makagat, kapag tumingin doon, ay mabubuhay." (Bilang 21:8)

Ang mga tao ay nagrebelde at lumabas mula sa ilalim ng proteksiyon ng Diyos na nagresulta sa pag-atake sa kanila ng maapoy na ahas. Ito ay isang resulta ng kanilang mga desisyon na itinutulak ang Diyos, ngunit ang Diyos ay nagbigay ng isang paraan para sa kanila na piliin na makipagkasundo at gumaling kung gusto nila at maniwala (sapagkat hindi nila napagtanto na ang Diyos ay mapagmahal na pinoprotektahan sila; naisip nila na ang Diyos ay walang pakialam tungkol sa kanila na nagpapahirap na maniwala na sila ay

gagaling). Sila ay gumaling sa pamamagitan ng pagtingin sa maapoy na ahas sa isang poste. Ang ahas ay simbolo ni Satanas.

At itinapon ang malaking dragon, ang matandang ahas, na tinatawag na Diablo, at Satanas, na dumaraya sa buong sanglibutan: siya'y itinapon sa lupa, at ang kaniyang mga anghel ay itinapon na kasama niya. (Apocalipsis 12:9)

Naligtas ba sila sa pamamagitan ng pagtingin sa simbolo ni Satanas? Pansinin ang sinasabi ni Kristo:

At kung paanong itinaas ni Moises ang ahas sa ilang, gayon din naman kailangang itaas ang Anak ng tao: Upang ang sinomang sumampalataya sa kaniya ay hindi mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan. (Juan 3:14-15)

Nakikita mo ba ang koneksyon na, habang nagbubulung-bulungan sila laban kay Kristo, "Siya ay naging kanilang kaaway"?

Sapagkat siya [ang Ama] ay ginawa siyang [Jesus] na maging kasalanan para sa atin, na hindi nakakilala ng kasalanan; upang tayo ay maging katuwiran ng Diyos sa kanya. (2 Corinto 5:21)

Sapagka't kung, noong tayo'y mga kaaway, ay nakipagkasundo tayo sa Dios sa pamamagitan ng kamatayan ng kaniyang Anak, lalo pa, sa pakikipagkasundo, tayo ay maliligtas sa pamamagitan ng kaniyang buhay. (Roma 5:10)

Maaaring si Balaam ay tumingin kay Kristo na may hawak na espada at inis na mukha at napagtanto ang kanyang kasalanan at ipinagtapat ito at nabuhay. Ngunit ano ang ginawa ni Balaam?

At sinabi ni Balaam sa anghel ng Panginoon, Ako ay nagkasala; sapagka't hindi ko nalalaman na ikaw ay nakatayo sa daan laban sa akin: **ngayon nga, kung masama sa iyo**, ay babalikan ko ako." (Bilang 22:34)

Alam ni Balaam na ang kanyang ginagawa ay hindi nakalulugod, ngunit sinabi pa rin niya kay Kristo, "Kung ito ay hindi nakalulugod sa iyo..." Hindi pinansin

ni Balaam ang babala at hindi nagsisi, at sa gayon ay ibinigay ni Kristo kay Balaam ang pagnanais ng kanyang puso. Hindi niya siya pinipilit na baguhin ang kanyang kurso.

At sinabi ng anghel ng Panginoon kay Balaam, **Sumama ka sa mga lalake:** nguni't ang salita lamang na aking sasalitain sa iyo, ang iyong sasalitain. Kaya't si Balaam ay sumama sa mga prinsiphe ni Balac. (Bilang 22:35)

Ang katotohanan na pinahintulutan ni Kristo si Balaam na ipagpatuloy ang kanyang paglalakbay ay patunay na walang motibo si Kristo na patayin si Balaam ngunit sa halip ay hinarap Niya siya sa kanyang kasalanan. Sa sandaling tumanggi si Balaam na kilalanin ang kasalanang iyon, pinahintulutan siyang magpatuloy sa kanyang pagkawasak. Ngunit paano naging sanhi ng pagkamatay ni Balaam si Kristo sa puntong iyon? Si Balaam ay puno ng espiritu ni Satanas at ang pagkakasala ng kanyang mga aksyon ay nakasulat sa buong kanya. Kung si Kristo ay tumingin kay Balaam at pinaalala sa kanya ang lahat ng kanyang mga kasamaan, ang mabigat na bigat ng kanyang kasalanan ay pumatay sa kanya. Hinahati sana ng espada ng Espiritu ang utak mula sa buto at si Balaam ay bumagsak at namatay tulad ng ginawa nina Ananias at Sapphira nang harapin nila ang kanilang kasalanan. (Gawa 5:1-11).

Kaya nakikita natin na ang pagpapakita ni Kristo ay ganap na nakasalalay sa kalagayan ng taong nakatayo sa harap niya. Kapag ang isang tao ay hindi napuspos ng Espiritu ni Kristo, ang batas ay nagsisilbing salamin sa kaluluwa upang ihayag ang kasalanan. Ang sulat ay pumapatay para sa layunin na ang Espiritu ay magbigay buhay. (2 Corinto 3:6). Ang kautusang ibinigay ni Kristo sa pamamagitan ni Moises ay naghahayag ng kasalanan upang ang biyaya at katotohanan ay maibigay at sumagana sa pamamagitan ni Kristo. (Roma 7).

Pumapatay ba ang mga Anghel ng Diyos?

Sa susunod nating tatlong kuwento, tiyak na nakikita natin ang kamatayan bilang resulta ng isang bagay na ginagawa ng mga anghel ng Diyos. Bago

maghukay ng malalim sa mga kwentong ito para makita kung ano talaga ang nangyayari, magbigay tayo ng maikling kabuoan ng bawat isa.

Sa 2 Samuel kabanata 24, sinisikap ni David na bilangin ang kanyang mga puwersa sa isang gawang pagmamalaki upang mailagay ang Israel sa mga bansa, at ang resulta ay ang pagkamatay ng 70,000 Israelita.

At muling nagningas ang galit ng Panginoon laban sa Israel, at kaniyang hinimok si David laban sa kanila, na sabihin, Yumaon ka, bilangin mo ang Israel at ang Juda. (2 Samuel 24:1)

Sa gayo'y nagpadala ang Panginoon ng salot sa Israel mula sa umaga hanggang sa takdang panahon: at namatay sa bayan mula sa Dan hanggang sa Beersheba ay pitong pung libong lalake. At nang iunat ng anghel ang kaniyang kamay sa Jerusalem upang gibain, nagsisi ang Panginoon sa kasamaan, at sinabi sa anghel na pumuksa sa bayan, Tama na: itigil mo ngayon ang iyong kamay. At ang anghel ng Panginoon ay nasa tabi ng giikan ni Arauna na Jebuseo. (2 Samuel 24:15-16)

Ang unang pagbabasa ng kuwentong ito ay nagmumungkahi ng isang bagay na medyo nakakatakot. Si Haring David, sa pagmamalaki, ay binibilang ang mga tao, at pagkatapos ay nagpadala ang Diyos ng isang anghel upang patayin ang 70,000 katao at pagkatapos ay nagsisi sa kasamaang ginawa at nagsisi sa pagpatay ng mas maraming tao. Ang higit na kakaiba ay ang aktwal na sinasabi ng 2 Samuel 24:1 na ang Diyos mismo ang nag-udyok kay David na bilangin ang Israel, na nagmumungkahi na ang Diyos mismo ang may pananagutan sa susunod na nangyari. Para sa sinumang taong naniniwala na ang Diyos ay pag-ibig, ang tanong ay kailangang itanong: “Tungkol saan ang kuwentong ito?”

Bagaman ang susunod na kuwento ay nagsasangkot ng pagkamatay ng mas maraming tao, maliwanag na mas madaling tanggapin dahil gustong patayin ng bansang ito ang bayan ng Diyos at ilan sila sa pinakamasamang karakter sa lupa. Binalatan ng buhay ng mga Asiryano ang mga tao at pagkatapos ay ipinako sila sa biglang pagtaas. Ang ganitong marahas na pag-uugali laban sa

mga tagasunod ng Diyos ay maaaring magpasuko sa tanong ng paggamit ng nakamamatay na karahasan ng mga anghel ng Panginoon.

At nangyari nang gabing yaon, na ang anghel ng Panginoon ay lumabas, at nanakit sa kampamento ng mga Asiria ang isang daan at walong pu't limang libo: at nang sila'y bumangong maaga sa kinaumagahan, narito, silang lahat ay mga bangkay. (2 Hari 19:35)

Ang diumano'y malinaw na pagbabasa ng mga pahayag na ito ay malakas na nagmumungkahi na ang mga anghel ng Panginoon ay pumatay ng 185,000 Assyrian na sundalo. Mukhang lubos na lohikal na kapag ang isang masamang banta ay naghahangad na patayin ang bayan ng Diyos kung gayon ang mga sundalong ito ay dapat patayin dahil sa kanilang mga plano sa pagpatay. Ngunit kahit na tanggapin natin na isang anghel ang pumatay sa kanila, bumangon ang tanong kung bakit sa ibang panahon sa kasaysayan ay tila hindi ito nangyayari, at ang bayan ng Diyos ay pinapatay ng mga kalaban na sundalo?

Ang huling kuwento sa aming listahan ay nauugnay kay Herodes. Tila siya ang pinaka-angkop na kandidato na papatayin kung isasaalang-alang ang lahat ng kanyang ginawa.

At sa isang takdang araw, si Herodes ay nagbihis ng maharlikang damit, at naupo sa kaniyang luklukan, at nangaral sa kanila. At ang mga tao ay sumigaw, na nagsasabi, Ito ay tinig ng isang diyos, at hindi ng isang tao. At pagdaka'y sinaktan siya ng anghel ng Panginoon, sapagka't hindi niya ibinigay ang kaluwalhatian sa Dios: at siya'y kinain ng mga uod, at nalagot ang hininga. (Gawa 12:21-23)

Pinatay ni Herodes si Santiago na kapatid ni Juan at pagkatapos ay binalak na patayin si Pedro. Maliwanag na isang mabuting anghel ang sumakit kay Herodes. Malinaw din na ito ay isang parusa mula sa Makapangyarihan sa lahat at ito ay isang ganting paghatol ng Diyos. Ang ganti ay kabayaran o kabayaran para sa mga nagawang gawa. Lubhang nakatutukso na itigil ang ating paghahanap sa puntong ito at bumuo ng isang konklusyon na talagang ipinadala ng Diyos ang Kanyang mabubuting anghel upang patayin ang

masasamang tao. Bagama't ang unang kuwento ay may mga komplikasyon, ang iba pang dalawang kuwento tungkol sa mga Assyrian at Herodes ay lumilitaw na hindi mapag-aalinlanganan, at upang magmungkahi ng anumang bagay na maaaring mag-anyaya sa paratang ng espiritwalisasyon ng Bibliya upang gawin itong akma sa ideya na ang Diyos ay labis na mapagmahal na hinding-hindi Siya gagawa ng ganoon.

Paano Mo Binabasa?

Kung itinigil natin ang ating paghahanap dito, tiyak na lumalabag tayo sa mga tuntunin ng interpretasyon ng Bibliya. Kung bubuo tayo ng ating konklusyon bago natin pagsama-samahin ang lahat ng mga punto at gagamitin ang konklusyong ito upang balewalain ang mga puntong tila may iba pang sinasabi, kung gayon hindi natin itinuturo ang buong Bibliya. Paano natin ipagkakasundo ang mga kuwentong ito sa mga pahayag na ito?

Datapuwa't sinasabi ko sa inyo, Ibigin ninyo ang inyong mga kaaway, pagpalain ninyo ang mga sumusumpa sa inyo, gawin ninyo ang mabuti sa mga napopoot sa inyo, at idalangan ninyo ang mga lumalait sa inyo, at umuusig sa inyo. (Mateo 5:44)

At nang makita ito ng kanyang mga disipulong sina Santiago at Juan, sinabi nila, "Panginoon, gusto mo bang utusan namin na bumaba ang apoy mula sa langit, at sunugin sila, gaya ng ginawa ni Elias [Elijah]?" Ngunit lumingon siya, at sinaway sila, at sinabi, "Hindi ninyo alam kung anong uri kayo ng espiritu. Sapagkat ang Anak ng tao ay hindi naparito upang sirain ang buhay ng mga tao, kundi upang iligtas sila. At pumunta sila sa ibang nayon." (Lucas 9:54-56)

Nang magkagayo'y sinabi sa kaniya ni Jesus, "Ibalik mo ang iyong tabak sa kaniyang lalagyan: sapagka't silang lahat na humahawak ng tabak ay mamamatay sa tabak." (Mateo 26:52)

Ang Panginoon ay hindi nagpapaliban tungkol sa kaniyang pangako, na gaya ng inaakala ng ilang tao na pagpapabaya; kundi mapagpahinuhod sa atin, na **hindi nais na sinoman ay mapahamak**, kundi ang lahat ay magsipagsisi. (2 Pedro 3:9). [Tandaan na ang sabi ay "mapahamak," na

ang ibig sabihin ay ang kamatayan ay nagmumula sa ibang bagay na sinusubukan ng Panginoon na iligtas tayo. Wala itong sinasabing “h ...”]

Ang Likas na tugon

Ang isang natural na sagot sa utos na ibigin ang ating mga kaaway ay habang tayo ay inuutusan na mahalín ang ating mga kaaway, ang Diyos, bilang ang nararapat na hukom ng sansinukob, ay may karapatan at responsibilidad na panatilihin ang kaayusan at disiplina sa Kanyang nasasakupan. Bilang Kanyang mga sakop, dapat nating mahalín ang ating mga kaaway at magtiwala na poprotektahan tayo ng Diyos, at, kung kinakailangan, patayin ang mga nagbabanta sa atin.

Pangalawa, maaaring sabihin na habang si Jesus ay naririto sa lupa na ang Kanyang misyon ay hindi talaga upang sirain kundi upang iligtas ang mga tao... Ngunit pagkatapos ng Kanyang gawain dito sa lupa ay makumpleto ay may iba pang mga aspeto ng Kanyang ministeryo na dapat matupad. Gaya ng ipinahihiwatig ng Kasulatan:

Panahon ng pagpatay, at panahon ng pagpapagaling; panahon ng pagbagsak, at panahon ng pagtatayo. (Eclesiastes 3:3)

Tingnan ninyo ngayon na ako, sa makatuwid baga'y ako, siya, at walang dios na kasama ko: ako'y pumapatay, at ako'y bumubuhay; Ako'y sumusugat, at ako'y nagpapagaling: at walang makapagligtas sa aking kamay. (Deuteronomio 32:39)

Kung gagawin natin ang pananaw na ito, magiging posible na makita si Jesus bilang isang makapangyarihang Heneral na, kapag kinakailangan, ay nagpapadala ng Kanyang tapat na mga sundalo bilang mga mensahero ng kamatayan na armado ng nakamamatay na puwersa. Ang mga sumusunod na teksto ay madaling makapagbigay sa atin ng ideyang ito:

Ang Panginoon ay lalaking mangdidigma: ang Panginoon ang kaniyang pangalan. (Exodo 15:3)

Siya na nakaupo sa langit ay tatawa: itutuya sila ng Panginoon. Kung magkagayo'y magsasalita siya sa kanila sa kaniyang poot, at liligalig sila sa kaniyang matinding poot. Gayon ma'y inilagay ko ang aking hari sa aking banal na burol ng Sion. Aking ipahahayag ang pasiya: sinabi sa akin ng Panginoon, “Ikaw ay aking Anak; sa araw na ito ay ipinanganak kita. Humingi ka sa akin, at ibibigay ko sa iyo ang mga bansa na iyong mana, at ang mga pinakadulong bahagi ng lupa ay iyong pag-aari. **Iyong babaliin sila ng isang tungkod na bakal; iyong dudurugin sila** na parang sisidlan ng magpapalyok.” (Awit 2:4-9)

Siya'y sumigaw din sa aking mga pakinig ng malakas na tinig, na nagsasabi, Ilapit mo silang may katungkulan sa bayan, sa makatuwid baga'y ang bawa't tao ay may kaniyang mapangwasak na sandata sa kaniyang kamay. At, narito, anim na lalake ang nagmula sa daan ng mataas na pintuang-bayan, na nasa dakong hilagaan, **na bawa't lalake ay may sandata na pamatay sa kaniyang kamay;** at isang lalaki sa kanila ay nakadamit ng lino, na may tintero ng isang manunulat sa kaniyang tagiliran: at sila'y nagsipasok, at nagsitayo sa tabi ng tansong dambana ... At sa iba ay sinabi niya sa aking pandinig, **“Sumunod kayo sa kaniya sa buong bayan, at saktan ninyo: huwag maghinayang ang inyong mga mata, ni inyong kahabagan: Patayin ninyong lubos ang matanda at bata, maging ang mga dalaga,** at ang maliliit na bata, at ang mga babae: nguni't huwag ninyong lalapitan ang sinomang lalake na kinaroroonan ng tanda; at magsimula sa aking santuwaryo.” Nang magkagayo'y nagsimula sila sa mga sinaunang tao na nasa harap ng bahay. (Ezekiel 9:1-2, 5-6)

At narinig ko ang isang malakas na tinig mula sa templo na nagsasabi sa pitong anghel, Humayo kayo, at ibuhos ninyo sa lupa ang mga mangkok ng poot ng Dios. At ang una ay yumaon, at ibinuhos ang kaniyang mangkok sa lupa; at nagkaroon ng masama at mabigat na sugat sa mga taong may tatak ng halimaw, at sa mga sumasamba sa kaniyang larawan. At ibinuhos ng ikalawang anghel ang kaniyang mangkok sa dagat; at ito ay naging gaya ng dugo ng isang patay na tao: at ang bawat buhay na kaluluwa ay namatay sa dagat. (Apocalipsis 16:1-3)

Ang larawang ipinakita sa atin ay ang makapangyarihang Anak ng Diyos na may tabak na nakataas kapag kinakailangan na gawin ang dapat gawin. Maaring itanong kung bakit Siya nagpadala ng mga tao na may mga sandata

sa pagpatay upang patayin ang mga dalaga at maliliit na bata. Ang ganitong kakila-kilabot na pag-iisip ay dapat magtulak sa atin na maghukay ng mas malalim, sa halip na madaling tanggapin ang pag-iisip na kung minsan ang mga banal na anghel ay umiikot sa pagpatay sa mga bata - kung kailan, paano at bakit hindi mahalaga, dapat na lamang natin itong tanggapin.

Si Kristo bilang ating Perpektong Halimbawa

Kung tatanggapin natin ang posisyong ito, haharap tayo sa isang malaking isyu. Kung ang Anak ng Diyos ay parehong nag-uutos at gayundin ang Kanyang sarili ay gumagamit ng nakamamatay na puwersa upang makitungo sa mga makasalanan, pagkatapos ay magsisimula tayong magkaroon ng mga problema kung si Jesus ang ating perpektong halimbawa na dapat sundin - maliban na lamang kung tayo ay naiisip na tinatawag ng Diyos ang mga tao upang ipagtanggol ang Kanyang karangalan sa pamamagitan ng pinapatay ang Kanyang mga kaaway. Si Jesus ba ay pareho kahapon, ngayon at magpakailanman gaya ng inaangkin ng Kasulatan, o naghahayag ba Siya ng mga bahagi ng Kanyang sarili kung kinakailangan upang matugunan ang anumang partikular na sitwasyon? Ano ang halimbawang ibinigay sa atin ni Jesus na dapat nating sundin?

Sapagka't hanggang dito'y tinawag kayo: **sapagka't si Kristo naman ay nagbata dahil sa atin, na nag-iwan sa atin ng isang halimbawa, upang sundin ninyo ang kaniyang mga hakbang:** Na hindi nagkasala, ni nasumpungan man ang pagdaraya sa kaniyang bibig: Na, nang siya'y inaalimura, ay hindi na muling nilapastangan; **nang siya'y magdusa, hindi siya nagbanta;** ngunit ipinagkatiwala ang kanyang sarili sa kanya na humahatol ng matuwid. (1 Pedro 2:21-23)

Kung tatanggapin natin si Jesus bilang ang makapangyarihang heneral na gumagamit ng nakamamatay na puwersa laban sa Kanyang mga kaaway, kung gayon ang isip ay talagang nagsisimulang magpumiglas kapag nababasa natin ang mga bagay na tulad nito:

Datapuwa't sinasabi ko sa inyo, Huwag ninyong labanan ang masama: kundi ang sinomang sumampal sa iyo sa iyong kanang pisngi, iharap mo

naman sa kaniya ang kabila. At kung ang sinoman ay maghahabol sa iyo sa batas, at kunin ang iyong tunika, ibigay mo rin sa kaniya ang iyong balabal. At sinumang magpilit sa iyo na pumunta ng isang milya, sumama ka sa kanya ng dalawa. Bigyan mo ang humihingi sa iyo, at ang humihiram sa iyo ay huwag mong talikuran. Narinig ninyo na sinabi, libigin mo ang iyong kapuwa, at kapootan mo ang iyong kaaway. Ngunit sinasabi ko sa inyo, libigin ninyo ang inyong mga kaaway, pagpalain ninyo ang mga sumusumpa sa inyo, gawin ninyo ang mabuti sa mga napopoot sa inyo, at ipanalangin ninyo ang mga umuusig sa inyo... (Mateo 5:39-44)

Hindi ba't makatarungan kung gayon na itanong ang tanong ni Jesus: "Hinihiling mo sa amin na ibigin ang aming mga kaaway habang pinapatay mo ang iyong mga kaaway kung ito ay nababagay sa iyo. Pabagobago ba yan?"

Sa mas malalim na antas, ang mga naniniwala kay Jesus ay hiningahan ng Kanyang Espiritu. Nangangahulugan ito na anumang katangian na taglay ni Jesus ay ibibigay sa mga sumusunod sa Kanya.

At dahil kayo ay mga anak, ipinadala ng Diyos ang Espiritu ng kanyang Anak sa inyong mga puso, na sumisigaw, "Abba, Ama." (Galacia 4:6)

Mga minamahal, tayo ngayon ay mga anak ng Diyos, at hindi pa nakikita kung ano tayo: ngunit alam natin na, kapag siya ay nahayag, **tayo ay magiging katulad niya**; sapagkat makikita natin siya kung ano siya. (1 Juan 3:2)

Ibibigay lang ba ni Jesus sa atin ang bahagi ng Kanyang sarili – ang bahaging nagmamahal sa Kanyang mga kaaway, at pipigilin ang bahaging pumatay sa kanila at sumusunog sa kanila nang buhay? Posible bang gawin ito? Kaya eto ang punto ng tunggalian:

<p>May karapatan at responsibilidad si Jesus na lipulin ang mga nagpapatuloy sa kasamaan laban sa Kanya at sa Kanyang Ama.</p>	<p>Si Hesus ang ating perpektong halimbawa at tinawag tayong kopyahin ang bawat aspeto ng Kanyang buhay na ipinahayag sa Banal na Kasulatan.</p>
--	--

Ang Batas ay Kopya ng Ugali ng Diyos

Dagdagan natin ito ng isa pang dimensyon. Ang Sampung Utos ay isang paghahayag ng ugali ng Diyos.

At ang isa sa kanila, na isang tagapagtanggol ng kautusan, ay nagtanong sa kaniya ng isang tanong, na tinutukso siya, at nagsasabi, Guro, alin ang dakilang utos sa kautusan? Sinabi sa kanya ni Jesus, “**Ibigin** mo ang Panginoon mong Diyos nang buong puso mo, at nang buong kaluluwa mo, at nang buong pag-iisip mo. Ito ang una at dakilang utos. At ang pangalawa ay katulad nito, **libigin** mo ang iyong kapuwa gaya ng iyong sarili. Sa dalawang utos na ito nakasalalay ang buong kautusan at ang mga propeta.” (Mateo 22:35-40)

Ang kabuuan ng batas ay maaaring ilarawan sa isang salita - pag-ibig.

Huwag kayong magkautang ng anuman sa kanino man, kundi ang magmahalan sa isa't isa: sapagka't **ang umiibig sa iba ay nakatupad ng kautusan**. Sapagka't ito, Huwag kang mangangalunya, Huwag kang papatay, Huwag kang magnanakaw, Huwag kang sasaksi ng kasinungalingan, Huwag kang mag-iimbot; at kung mayroon pang ibang utos, ito ay madaling maunawaan sa kasabihang ito, ibig sabihin, libigin mo ang iyong kapuwa gaya ng iyong sarili. Ang pag-ibig ay hindi gumagawa ng masama sa kaniyang kapuwa: **kaya't ang pag-ibig ay ang katuparan ng kautusan**. (Roma 13:8-10)

Ang pag-ibig ang katuparan ng kautusan dahil ang Diyos ay pag-ibig.

Mga minamahal, mangagibigan tayo sa isa't isa: sapagka't ang pagibig ay sa Dios; at ang bawa't umiibig ay ipinanganak ng Dios, at nakikilala ang Dios. Ang hindi umiibig ay hindi nakakakilala sa Dios; sapagkat **ang Diyos ay pag-ibig**. ... Narito ang pag-ibig, hindi sa ating inibig ang Diyos, kundi siya ang umibig sa atin, at sinugo ang kanyang Anak upang maging pangpalubag-loob sa ating mga kasalanan. Mga minamahal, kung tayo ay inibig ng Diyos, dapat din tayong magmahalan. Walang taong nakakita sa Diyos anumang oras. **Kung tayo ay umiibig sa isa't isa, ang Diyos ay**

nananahan sa atin, at ang kanyang pag-ibig ay ganap sa atin. Dito'y nalalaman natin na tayo'y nananahan sa kaniya, at siya'y nasa atin, sapagka't binigyan niya tayo ng kaniyang Espiritu. (1 Juan 4:7-8, 10-13)

Sa pamamagitan ng Espiritu ng Diyos, ang Kanyang batas (karakter) ng pag-ibig ay nahayag (natupad) sa atin at sa pamamagitan natin. Sinabi ni Pablo na “ang pag-ibig ay hindi gumagawa ng masama sa kanyang kapwa” o gaya ng sinasabi ng International Standard Version (ISV), “Ang pag-ibig ay hindi kailanman gumagawa ng anumang bagay na nakakasama sa kanyang kapwa.” Sinasabi sa atin ni Jesus na tinutupad Niya ang mga utos ng Kanyang Ama:

“Kung tutuparin ninyo ang aking mga utos, mananatili kayo sa aking pag-ibig; **kung paanong ako ay tumupad sa mga utos ng aking Ama**, at nananatili sa kanyang pag-ibig.” (Juan 15:10)

Kasama ba dito ang utos na nagsasabing "huwag kang papatay"? Kapag sinusuri natin ang buhay ni Jesus sa lupa, makikita natin na hindi Siya kailanman gumawa ng anumang bagay na nakakasama sa sinuman. Hindi siya pumatay ng sinuman. Ang makalupang buhay ni Jesus ay ganap na nagpahayag ng katangian ng Diyos; sapagkat Siya ang “larawan ng dinakikitang Diyos”, “ang ningning ng Kanyang kaluwalhatian, at ang malinaw na larawan ng Kanyang persona.” (Colosas 1:15; Hebreo 1:3).

Sinabi sa kanya ni Felipe, "Panginoon, ipakita mo sa amin ang Ama, at ito ay sapat na sa amin." Sinabi sa kanya ni Jesus, “Matagal na akong kasama mo, at hindi mo pa ba ako nakikilala, Felipe? **ang nakakita sa akin ay nakakita sa Ama**; at paanong sinasabi mo, Ipakita mo sa amin ang Ama? Hindi ka ba naniniwala na ako ay nasa Ama, at ang Ama ay nasa akin? ang mga salitang sinasalita ko sa inyo ay hindi ko sinasalita sa aking sarili: kundi ang Ama na tumatahan sa akin, **siya ang gumagawa ng mga gawa.**” (Juan 14:8-10)

At ito ang buhay na walang hanggan, na ikaw ay makilala nila na iisang Dios na tunay, at si Jesukristo na iyong sinugo. Niluwalhati kita [si Jesus] sa lupa: natapos ko na ang gawaing ibinigay mo sa akin na gawin ... Ipinahayag ko ang iyong pangalan sa mga tao na ibinigay mo sa akin mula sa mundo. (Juan 17:3-4, 6)

Hudisyal na Pagpatay Bilang Kabaligtaran sa Pagpatay?

Pinagtatalunan na ang hudisyal na pagpatay ay hindi pagpatay at ang Sampung Utos ay nagtuturo, "huwag kang papatay" (sa halip na "pumatay"). Narito ang isang paliwanag na nagpapahayag ng puntong ito mula sa gotquestions.org/huwag-kang-papatay:

May dalawang magkaibang salitang Hebreo (*ratsakh*, mut) at dalawang salitang Griyego (*phoneuo*, apokteino) para sa “pagpatay” at “pagpaslang.” Ang isa [mut] ay nangangahulugang “pumatay” o “pumatay sa kamatayan,” at ang isa pa [*ratsakh*] ay nangangahulugang “pumaslang.” Ang huli ang ipinagbabawal sa Sampung Utos, hindi ang una. Sa katunayan, ang kahulugan ng *ratsakh* ay mas malawak kaysa sa Ingles na salitang “murder” o “pagpaslang.” Sinasaklaw din ng *ratsakh* ang pagkamatay dahil sa kapabayaan ngunit hindi ito ginagamit kapag inilalarawan ang pagpatay sa panahon ng digmaan. Kaya’t sa karamihan ng mga modernong salin, ang ikaanim na utos ay isinasalin bilang “Huwag kang papaslang” sa halip na “Huwag kang papatay.” Gayunpaman, maaaring magkaroon ng malaking kalituhan depende sa kung aling salin ang pinag-aaralan. Ang tanyag na King James Version ay isinasalin ang talata bilang “Thou shalt not kill” o “Huwag kang papatay,” na maaaring magdulot ng maling pagkaunawa sa buong talata. **Kung ang ibig sabihin ng “Thou shalt not kill” ay walang pagpatay sa kahit ano o sino, labas na ang lahat ng mga ipinahintulot na pagdanak ng dugo na isinagawa ng bansang Israel ay magiging paglabag sa utos ng Diyos mismo (Deuteronomio 20).** Ngunit hindi nilalabag ng Diyos ang Kanyang sariling mga utos, kaya malinaw na ang talatang ito ay hindi tumatawag para sa ganap na pagbabawal sa pagkuha ng buhay ng kapwa-tao.

Ang masusing pagsusuri sa Kasulatan ay nagpapakita na mali ang argumentong ito. Una, sa mismong paliwanag, kinikilala ng manunulat na ang *ratsakh* ay hindi lamang nangangahulugang pagpaslang kundi pati na rin ang pagkamatay nang hindi sinasadya, na tinatawag nating “pagpatay sa hindi sinasadya” o “manslaughter.” Ang pagkamatay “dahil sa kapabayaan o kawalan ng pag-iingat” ay hindi maituturing na pagpaslang.

Ngunit kung kaniyang itinulak siya ng biglaan na walang pagkaalit, o naghagis sa kaniya ng anomang bagay na walang pag-aabang, O ng anomang bato, na ikamamatay ng tao, na hindi niya nakikita, at ibinato sa kaniya, na siya'y namatay, at hindi niya kaaway, ni hinanap ang kaniyang pinsala: Kung magkagayo'y hahatol ang kapisanan sa pagitan ng mamamatay-tao at ng manghihiganti ng dugo ayon sa mga hatol na ito: **At ililigtas ng kapulungan ang mamamatay-tao [Ratsach H7523] sa kamay ng nanghihiganti ng dugo, at ang kapisanan ay dapat ibalik mo siya sa bayang kaniyang ampunan, kung saan siya tumakas: at siya'y mananatili doon hanggang sa kamatayan ng dakilang saserdote, na pinahiran ng banal na langis.¹ (Bilang 35:22-25)**

Upang ang mamamatay-tao [Ratsach H7523] ay makatakas doon, na dapat **pumatay sa kanyang kapwa nang hindi nalalaman**, at hindi napopoot sa kanilang nakaraan; at sa pagtakas sa isa sa mga lunsod na ito ay mabubuhay siya.” (Deuteronomio 4:42)

Pangalawa, ang Diyos ay nag-utos na ang mga taong gumawa ng ratsach ay dapat harapin ang ratsach - ibig sabihin ay dapat patayin ang mga pumatay.

Ang sinumang pumatay sa sinumang tao, ang mamamatay-tao [ratsach H7523] **ay papatayin** [ratsach H7523] sa pamamagitan ng bibig ng mga saksi: ngunit ang isang saksi ay hindi sasaksi laban sa sinumang tao upang siya ay ipapatay. (Bilang 35:30)

Hindi ito nangangahulugan na ang mga mamamatay-tao ay dapat patayin. Ngunit paano naging posible na ang Diyos ay makapag-utos ng mga bagay na ipinagbabawal ng Sampung Utos? Sa madaling salita, maaaring iutos ng Diyos ang anumang anyo ng kamatayan sa Kasulatan dahil hinahangad ng Diyos na tiyakin ang hatol ng kamatayan (upang palakihin ang kasalanan) upang magbigay ng awa at biyaya (Roma 5:20), hindi para pumatay ng mga tao. Pakitingnan ang buklet na tinatawag na, *The Conviction of Sin and Righteousness* para sa buong paliwanag nito.

¹ Ang mga numero sa mga bracket ay tumutukoy sa Strong's Concordance numbering system.

Pangatlo, ang salitang muth [H4191], na sinasabi ng artikulo ay nangangahulugang hudisyal o ehekutibong pagpatay, sa Kasulatan ay ginagamit upang ilarawan ang pagpatay. Nais ni Saul na labag sa batas na patayin si David:

At sinalita ni Saul kay Jonathan na kaniyang anak, at sa lahat niyang lingkod, **na kanilang patayin** [muth H4191] **si David**. Nguni't si Jonathan na anak ni Saul ay labis na nalulugod kay David: at sinabi ni Jonathan kay David, na sinasabi, "**Si Saul na aking ama ay nagsisikap na patayin ka**: [muth H4191] ngayon nga, isinasamo ko sa iyo na ingatan mo ang iyong sarili hanggang sa kinaumagahan, at manatili ka sa isang lihim na dako. , at magtago ka." (1 Samuel 19:1-2)

Iniutos ni Saul ang labag sa batas na pagpatay sa pagkasaserdote:

At sinabi ng hari sa mga bantay na nakatayo sa palibot niya, Bumalik kayo, at inyong patayin ang mga saserdote ng Panginoon; sapagka't ang kanilang kamay ay kasama rin ni David, at sapagka't kanilang nalalaman nang siya'y tumakas, at hindi ipinaalam sa akin." Nguni't ayaw ng mga lingkod ng hari na iunat ang kanilang kamay upang bumagsak sa mga saserdote ng Panginoon. **At sinabi ng hari kay Doeg, Lumiko ka, at bagsak mo ang mga saserdote. At pumihit si Doeg na Edomita, at siya'y bumagsak sa mga saserdote, at pinatay** [muth H4191] **ng araw na yaon ang walong pu't limang tao na nagsusuot ng epod na lino.** (1 Samuel 22:17)

Ang pagpaslang kay Isboshet:

Sapagka't nang sila'y pumasok sa bahay, siya'y nahiga sa kaniyang higaan sa kaniyang silid, at siya'y sinaktan nila, at siya'y **pinatay** [muth H4191], at siya'y pinugutan ng ulo, at kinuha ang kaniyang ulo, at sila'y tumawid sa kapatagan buong magdamag. (2 Samuel 4:7)

Iniutos ni Absalom ang labag sa batas na pagpatay sa kaniyang kapatid sa ama na si Amnon:

Si Absalom nga ay nag-utos sa kaniyang mga lingkod, na nagsasabi, Tandaan ninyo ngayon kung ang puso ni Amnon ay masaya sa alak, **at**

pagka aking sinabi sa inyo, Saktan ninyo si Amnon; pagkatapos ay patayin [muth H4191] **siya**, huwag kang matakot: hindi ba ako nag-utos sa iyo? Maging matapang ka.” (2 Samuel 13:28)

Pinatay ni Atalia ang lahat ng anak ng hari maliban kay Joas:

Nguni't si Josheba, na anak ng haring Joram, na kapatid ni Ochozias, ay kinuha si Joas na anak ni Ochozias, at ninakaw siya sa gitna ng mga anak ng hari na **nangapatay**; [muth H4191] at itinago nila siya, sa makatuwid baga'y siya at ang kaniyang yaya, sa silid ng higaan mula kay Athalia, na anopa't hindi siya napatay. (2 Hari 11:2)

Pansinin ang pagsasalin sa New King James:

Nguni't si Josheba, na anak ng haring Joram, na kapatid ni Ochozias, ay kinuha si Joas na anak ni Ochozias, at ninakaw siya sa gitna ng mga anak ng hari na **pinapatay**; [muth H4191] at itinago nila siya at ang kaniyang yaya sa silid-tulugan, kay Athalia, upang hindi siya mapatay. (2 Hari 11:2)

Isa pang pagpatay gamit ang salitang muth at ang pagsasalin sa NIV:

Nguni't si Peka na anak ni Remalias, na kaniyang kapitan, ay nagbanta laban sa kaniya, at **sinaktan** [H5221] siya sa Samaria, sa palacio ng bahay ng hari, kasama ni Argob at ni Arieah, at kasama niya ang limang pung lalake sa mga Galaadita: at kaniyang **pinatay**. [muth H4191] siya, at naghari sa kanyang silid. (2 Hari 15:25)

Bagong Internasyonal na Bersyon:

Isa sa kanyang mga punong opisyal, si Peka na anak ni Remalias, ay nagsabwatan laban sa kanya. Kasama niya ang limampung lalaki ng Gilead, kanyang **pinaslang** [H5221] si Pekahias, kasama sina Argob at Arieah, sa kuta ng palasyo ng hari sa Samaria. Kaya't **pinatay** [muth H4191] ni Peka si Pekahias at humalili sa kanya bilang hari. (2 Hari 15:25)

Posible bang patayin ng masama ang isang tao?

Ang masama ay nagbabantay sa matuwid, at nagsisikap na patayin [muth H4191] siya. (Awit 37:32)

Sapagka't siya [ang masama] ay hindi naalaala na magpakita ng kaawaan, kundi inuusig ang dukha at mapagkailangan, upang kaniyang **mapatay** [muth H4191] **ang may bagbag na puso**. Kung paanong inibig niya ang sumpa, gayon dumating sa kaniya: kung paanong hindi siya nalulugod sa pagpapala, ay malayo nawa sa kaniya. (Awit 109:16-17)

Nagbabala si Jeremias laban sa mga naghahangad na patayin siya:

Kaya't ngayon ay ayusin ninyo ang inyong mga lakad at ang inyong mga gawa, at inyong sundin ang tinig ng Panginoon ninyong Dios; at pagsisisihan ng Panginoon ang kasamaan na kaniyang sinalita laban sa inyo. Tungkol sa akin, narito, ako'y nasa inyong kamay: gawin ninyo sa akin ang inakala ninyong mabuti at nararapat sa inyo. Nguni't talastas ninyong tiyak, na kung **ako'y inyong papatayin**, [muth H4191] **ay walang pagsalang magdadala kayo ng dugong walang sala sa inyong sarili**, at sa bayang ito, at sa mga tumatahan doon: sapagka't sa katotohanan ay sinugo ako ng Panginoon sa inyo upang sabihin ang lahat ng mga salitang ito sa iyong mga tainga. (Jeremias 26:13-15)

Kaya't ang salitang *muth* ay maaaring gamitin upang mangahulugan ng pagpaslang at asinasyon, at ang salitang *ratsakh* ay maaaring gamitin para sa pagkamatay na hindi sinasadya. Pinatutunayan nito na mali ang pahayag na ang *muth* ay para lamang sa makatarungang pagpatay at ang *ratsakh* ay para sa pagpaslang.

Sa huli, kahit ano pa ang kahulugan nito, parehong gumagamit ng nakamamatay na dahas ang pagpaslang at pagpatay na ayon sa batas. Bahagi ba ng kaharian ng Diyos ang paggamit ng dahas?

Datapuwa't sinasabi ko sa inyo, Huwag ninyong labanan ang masama: kundi ang sinomang sumampal sa iyo sa iyong kanang pisngi, iharap mo naman sa kaniya ang kabila. (Mateo 5:39)

Ipinakita ba ito ni Jesus bilang bahagi ng Kanyang katangian? Pangalawa, kung ang hudisyal na pagpatay ay bahagi ng katangian o ugali ng Diyos, kung gayon ito ay tiyak na nahayag sa makalupang buhay ni Jesus. Gayunpaman, kahit saan ay hindi ipinahayag na maingat Niyang timbangin ang buhay ng isang tao at pagkatapos ay inutusan silang patayin. Sa katunayan, kabaligtaran ang sinabi Niya: "Sapagkat ang Anak ng tao ay naparito hindi upang sirain ang buhay ng mga tao, kundi upang iligtas sila." (Lucas 9:56). Ipinaliwanag pa ni Jesus ang tungkol sa kaharian ng Diyos:

Sumagot si Jesus, "Ang aking kaharian ay hindi sa sanglibutang ito: kung ang aking kaharian ay sa sanglibutang ito, ay lalaban sana ang aking mga lingkod, upang hindi ako maibigay sa mga Judio: nguni't ngayon ay hindi mula rito ang aking kaharian." (Juan 18:36)

Hindi sinasabi ni Kristo na kung ang Kanyang kaharian ay bumaba sa mundong ito, ang Kanyang mga lingkod ay gagamit ng puwersa at lalaban. Nilinaw ni Jesus na ang Kanyang kaharian ay hindi pinamamahalaan ng mga makamundong pamantayan ng puwersa at pamimilit. Sinabi Niya "kung ang aking kaharian ay sa mundong ito" kung gayon ay gagamitin Niya ang mga makamundong pamantayan, ngunit dahil ang Kanyang kaharian ay hindi sa mundong ito, walang puwersa ang dapat gamitin.

"Kung ang kaharian ni Kristo ay isang makasanlibutan, itinayo sa makamundong mga pananaw, at pinamamahalaan ng makamundong patakaran, at tutugon sa ilang makamundong layunin, si Kristo ay magkakaroon ng sapat na mga tagapaglingkod sa mga Hudyo, na nagpahayag para sa kanya, at kinuha armas sa kanyang pabor laban sa mga Romano; ang kanyang sariling mga alagad ay hindi papayag na siya ay ipagkanulo ni Judas sa mga kamay ng mga Judio; ni hindi niya hahadlangan sila sa pagtatangka sa kanyang iligtas ... [Gayunpaman] ito [ang kaharian ng Diyos] ay hindi bumangon, ni nagpapatuloy, ni ito ay sinusupportahan ng mga makamundong alituntunin, kung kaya't wala sa mga pamamaraan sa itaas ang ginagamit. " (Paglalahad sa Bibliya ni John Gill)

Anong sagot ang maibibigay sa taong nagsabi sa Panginoon, "Pinapatay ko ang masamang manggagawang ito, sa pagsunod sa iyong halimbawa sa

Lumang Tipan.” Sasabihin ba sa gayong tao, "Sinunod mo ang maling halimbawa, ang bahagi ng Kasulatan ay hindi para sa iyo na sundin." Nakikita mo ba na napakahirap ng mga bagay?

Umaasa ako na umabot ka sa punto kung saan makikita mo na ang mga malalaking kontradiksyon ay umiiral sa Banal na Kasulatan kapag pinahintulutan natin ang ating sarili na maniwala na ang Diyos ay gumagamit ng nakamamatay na puwersa at nilipol ang mga tao. Kung gagawin natin ito, inaanyayahan tayong lumuhod at tanungin ang ating Ama kung paano ipapaliwanag ang maliwanag na mga kontradiksyon na ito. Lumilitaw na malinaw na itinuturo ng Bibliya na gumagamit Siya ng nakamamatay na puwersa sa mga tao, ngunit kung tatanggapin natin ito, magkakaroon tayo ng isang kakila-kilabot na labanan sa pagsisikap na pagsamahin ang buong Bibliya. Naniniwala ako na handa na tayong maghukay sa ating tatlong huling kuwento.

Ang Pagbilang ng Israel

Magsimula tayo sa kuwento kung saan binilang ni David ang Israel. Paano natin naiintindihan ang sumusunod na talata? Paano pinakilos ng Diyos si David na bilangin ang Israel?

At muling nagingas ang **galit ng Panginoon** laban sa Israel, at hinimok **niya** si David laban sa kanila, na sabihin, Yumaon ka, bilangin mo ang Israel at ang Juda. (2 Samuel 24:1)

Kung babasahin lamang natin ang talatang ito at hihilingin ang isang malinaw na pagbabasa ng tekstong ito, dapat nating sabihin na ang Diyos Mismo ang nanguna kay David na gawin ito upang ang 70,000 mga Israelita ay mapatay. Ang sinumang taong nag-iisip ay agad na magtatanong kung paano umaangkop ang ideyang ito sa isang Diyos na nagsasabing siya ay pag-ibig. Ang mga salita sa talatang ito ay nag-aanyaya sa atin na magtanong: ginawa ba talaga ito ng Diyos?

Gayunpaman, ang mga nagsisikap na mag-aral pa ay matutuklasan ang parehong kuwento na binibigkas sa 1 Cronica 21:1, na naghahayag na si Satanas ay pinahintulutan na tuksuhin si David na bilangin ang Israel.

At si **Satanas** ay tumayo laban sa Israel, at hinimok si David na bilangin ang Israel. (1 Cronica 21:1)

Pagkatapos ay inaanyayahan kaming pagsamahin ang dalawang account. Napagpasyahan ba natin na ang Diyos at si Satanas ay nagtutulungan upang puksain ang mga Israelitang ito? Syempre hindi:

... sapagka't anong pakikisama mayroon ang katuwiran sa kalikuan? at anong pagkakaisa mayroon ang liwanag sa kadiliman? At anong pagkakasundo mayroon si Kristo kay Belial [Satanas]? ... (2 Corinto 6:14-15)

Muli, kami ay inaanyayahan na maghukay ng mas malalim upang mahanap ang solusyon. Ang prosesong ito ay sumusubok sa puso ng mga tao upang makita kung talagang naniniwala sila na ang Diyos ay isang mapagmahal na Ama, isang nag-aatubili na Hukom, o isang malupit na Tirano. Yaong mga nakakakita ng biyaya sa mga mata ng Panginoon ay mananatili hanggang sa maitugma nila ang mga talaan; ang iba ay naniniwala lamang sa kontradiksyon at sinasabing ang Diyos ay mapagmahal kahit na ginagawa ang mga bagay na ito. Sa wakas, may mga naghahanap ng kumpirmasyon para sa kanilang sarili na ang Diyos ay isang malupit, iniwan ang paghahanap, at idineklara ang kanilang hatol nang maaga sa pagsisiyasat. Kapag ang araw ay sumikat nang mataas sa langit, ang kababawan ng buto sa loob nito ay nalalanta sa ilalim ng presyon ng maliwanag na kontradiksyon.

Bilang mga anak ng unang Adan, minana natin ang paniniwala na ang Diyos ay malupit. Natanggap ni Adan ang impormasyong ito mula kay Satanas. Ito ang dahilan kung bakit tumakbo si Adan at nagtago sa hardin. Natakot siya na papatayin siya ng Diyos dahil sa kanyang kasalanan, at nagbigay ito kay Satanas ng kapangyarihan sa atin sa pamamagitan ng takot sa kamatayan.

Yamang ang mga anak nga ay nakikibahagi sa laman at dugo, ay gayon din naman siya; upang sa pamamagitan ng kamatayan ay mapuksa niya ang may kapangyarihan ng kamatayan, sa makatuwid baga'y ang diyablo; **At iligtas sila na sa pamamagitan ng takot sa kamatayan ay napasailalim sa pagkaalipin sa buong buhay nila.** (Hebreo 2:14-15)

Paano hinarap ng ating Ama ang mga maling paratang na ito laban sa Kanya na nakasulat sa ating likas na puso?

Bukod dito'y pumasok ang kautusan, upang ang pagkakasala ay managana. Ngunit kung saan ang kasalanan ay dumami, ang biyaya ay higit na sumagana. (Roma 5:20)

Pinalaganap ng ating Ama ang pagkakasala. Paano Niya ito ginagawa? Siya ang dahilan upang makapasok ang batas. Paano babasahin at bibigyang-kahulugan ng tao ang batas na ito pagdating sa kanya?

Sapagka't kung ang sinoman ay tagapakinig ng salita, at hindi tagatupad, siya ay katulad ng isang tao na tumitingin sa kaniyang likas na mukha sa isang salamin: Sapagka't minamasdan niya ang kaniyang sarili, at yumayaon, at pagdaka'y nalilimutan kung anong uri siya ng tao. (Santiago 1:23-24)

Ang likas na tao ay nagbabasa ng Salita ng Diyos at, habang siya ay nagbabasa, ang kanyang likas na kaisipan tungkol sa Diyos ay sumagana. Ang kanyang likas na pag-iisip tungkol sa Diyos bilang isang malupit ay pinalalaki hanggang sa punto kung saan kailangan niyang pumili. Kung siya ay magiging tagatupad ng Salita, magsisimula siyang makakita ng ibang larawan ng Diyos na sumasalungat sa kanyang likas na pag-iisip. Pagkatapos ay binibigyan siya ng pagkakataon na payagang dumami ang biyaya, o pumunta na lang sa kanyang paraan at kalimutan kung anong uri siya ng tao.

Ang Bibliya ay isinulat sa paraang nagpapahintulot sa likas na pag-iisip ng tao na lumago. Masusumpungan niya mismo ang kumpirmasyon na hinahangad niyang patunayan na ang Diyos ay gumagamit ng nakamamatay na puwersa sa mga tao at nilipol sila. Ang paniniwalang ito ay nagpapatibay sa mga

kaisipan ng likas na tao at nagpapalawak sa kanila. Ang paniniwalang ito ay hinahamon ng paghahayag ng buhay ni Jesus, na nagpapakumbaba sa atin habang napagtatanto natin na ang mismong mga kaisipang pinanghahawakan natin at hinahayaang lumago ay hindi tama - na ito ang sarili nating sistema ng paghatol na itinakda natin sa Diyos, at tayo kailangang magsisi at ipanganak na muli sa katuwiran ng Diyos, hindi sa sarili nating katuwiran.

Ito ang kahulugan ng Juan 16:8. Hinahamon(convict) tayo ng Espiritu ng kasalanan at pagkatapos ay ang katuwiran. Ang paglipat mula sa isang posisyon patungo sa isa pa ay nangangailangan ng pakikibaka dahil ang laman ay nakikipagdigma laban sa Espiritu. Ngunit kung nakikita ng kaluluwa ang pag-ibig ng Diyos sa mukha ni Jesu-Kristo, tatalikuran nito ang makalaman na ideya ng paggamit ng nakamamatay na puwersa bilang bahagi ng kaharian ng Diyos. Dito ay isang kahanga-hangang bagay. Ang mga humahawak sa espada ng Salita ng Diyos ay mapapatay ang kanilang "matandang tao" na pananaw (ang kanilang maling paraan ng pagtingin) sa Diyos - sila ay mamamatay sa pamamagitan ng tabak na iyon. (Roma 6:6; 2 Corinto 5:17; Efeso 4:22; Colosas 3:9). Habang ang mga nagpapanatili sa posisyon ng matandang lalaki at nagtatanggol sa paggamit ng Diyos ng literal na tabak ay mamamatay sa tabak na iyon. Sapagkat ang lahat ng humahawak ng tabak ay mamamatay sa tabak. (Mateo 26:52). Lahat tayo ay mamamatay sa pamamagitan ng ilang espada. Kung saan ka mamamatay?

Kaya paano tinukso ni Satanas si David? Naging mapagmataas si David. Ang pagbibilang ng mga tao ay hahantong sa Israel na umasa sa kanilang lakas sa bilang, sa halip na ang buhay na Diyos.

Paano nakilos ang Diyos laban kay David? Si David ay lumabas mula sa ilalim ng proteksiyong bakod ng Diyos. Ang galit ng Diyos laban kay David ay hindi ipinakita ng mga makamundong pamantayan ng puwersa at pamimilit, ngunit sa halip ay sa pamamagitan ng hindi pagpilit kay David na manatili sa loob ng bakod. Pinahintulutan niya si David na gumala at umani ng natural na mga resulta ng kanyang sariling pinili.

Hindi nag-iisa si David sa diwa ng pagmamataas tungkol sa lumalagong kapangyarihan ng Israel. Dinadalaw ng Diyos ang kasamaan ng kanilang mga ninuno na humiling ng “isang hari na humatol sa atin gaya ng lahat ng iba pang mga bansa.” (1 Samuel 8:5). Pinahintulutan ng Diyos ang kanilang kahilingan at pagkatapos ay inihayag, “Binigyan kita ng isang hari sa aking galit.” (Oseas 13:11). Binigyan niya sila ng isang hari ayon sa nais ng kanilang sariling puso at hinayaan ang mapangwasak na landas ng pagpiling ito.

Kahit na binalaan ng Panginoon si David sa pamamagitan ni Joab, inalis ang proteksyon mula kay David kaya nabigyang-daan si Satanas upang tuksuhin si David. Nilabanan ni David ang mga pahiwatig ng Espiritu at sa halip ay pinili niyang sundin ang sarili niyang mapagmataas na landas, at sa paggawa nito, nagawa ni Satanas na sirain ang bakod ng mga anghel na nakapaligid sa Israel. Narito ang proseso kung paano dumarating ang mga paghatol:

Huwag mong iyuyukod ang iyong sarili sa kanila, o paglilingkuran man sila: sapagka't akong Panginoon mong Dios ay Dios na mapanibughuin, **na dinadalaw ang kasamaan ng mga magulang sa mga anak hanggang sa ikatlo at ikaapat na salin ng mga napopoot sa akin**; At nagpapakita ng awa sa libu-libo sa kanila na umiibig sa akin, at tumutupad ng aking mga utos. (Exodo 20:5-6)

Nag-iingat ng awa sa libu-libo, na nagpapatawad ng kasamaan at pagsalangsang at kasalanan, at sa anomang paraan ay hindi magpapawalang-sala sa may kasalanan; **dinadalaw ang kasamaan ng mga ama sa mga anak, at sa mga anak ng mga anak, hanggang sa ikatlo at hanggang sa ikaapat na salin ng lahi.** (Exodo 34:7)

Ang Salot ay Pirma ng Kaaway

Sa gayo'y **nagpadala** [H5414] ang Panginoon ng salot sa Israel mula sa umaga hanggang sa takdang panahon: at may namatay sa bayan mula sa Dan hanggang sa Beersheba na pitong pung libong lalake. (2 Samuel 24:15)

Ang salitang ipinadala ay talagang nathan, na nangangahulugang magbigay at kung minsan ay sumuko. Pansining mabuti ang sumusunod na talata kaugnay ng salot na nauugnay sa tipan ng Diyos.

At ako'y magdadala ng isang tabak sa inyo, na ipaghihiganti ang pakikipagtalos ng aking tipan: at pagka kayo'y nangapisan sa loob ng inyong mga bayan, aking padadalhan kayo ng salot; at kayo ay **ibibigay** [H5414] sa kamay ng kaaway. (Levitico 26:25)

Dito naisalin si nathan na inihatid. Pansining mabuti ang huling bahagi ng talata. Ang salita at ay ibinibigay ng mga tagapagsalin, kaya madali itong mabasa:

Magpapadala ako ng salot sa inyo; kayo ay ibibigay [H5414] sa kamay ng kaaway.

Nangangahulugan ito na dumarating ang salot dahil naibigay na sila sa kaaway.

Siya na tumatahan sa lihim na dako ng Kataastaasan ay tatahan sa ilalim ng lilim ng Makapangyarihan sa lahat. Aking sasabihin tungkol sa Panginoon, Siya ang aking **kanlungan** at aking **kuta**: aking Dios; sa kanya ako magtitiwala. **Tunay na ililigtas ka niya mula sa silo ng manghuhuli, at sa masamang salot.** (Awit 91:1-3)

Si Satanas ang pinahintulatang sirain ang mga taong ito. Ang Diyos ay isang “kanlungan” mula sa mga salot; Hindi siya ang nagdadala ng salot. Tumayo si Satanas at pinahintulutan na tuksuhin si David dahil lamang sa hindi gumagawa si David ayon sa kalooban ng Diyos. Nang sumuko si David sa tuksong ito, binigyan nito si Satanas ng higit na daan sa Israel at pinahintulutan siyang magdala ng salot sa kanila. Ngunit hindi nito ipinaliwanag ang bahagi tungkol sa anghel na nanakit sa mga Israelita:

At nang iunat ng anghel [H7971] ang kaniyang kamay sa Jerusalem upang wasakin, pinagsisihan siya ng Panginoon tungkol sa kasamaan, at sinabi sa anghel na pumuksa [H7483 itinaboy, nawala] ang bayan, “Tama na. : manatili ngayon ang iyong kamay. At ang anghel ng Panginoon ay nasa tabi

ng giikan ni Arauna na Jebuseo. At nagsalita si David sa Panginoon nang kaniyang makita ang anghel na sumakit sa bayan, at nagsabi, Narito, ako'y nagkasala, at ako'y gumawa ng kasamaan: nguni't ang mga tupang ito, ano ang kanilang ginawa? nawa'y ang iyong kamay, isinasamo ko sa iyo, ay maging laban sa akin, at laban sa sangbahayan ng aking ama. (2 Samuel 24:16-17)

Inilalarawan ng 1 Cronica 21:16 ang eksena sa ganitong paraan:

At itiningin ni David ang kaniyang mga mata, at nakita ang anghel ng Panginoon na nakatayo sa pagitan ng lupa at ng langit, na may hawak na tabak sa kaniyang kamay na nakaunat sa Jerusalem. Nang magkagayo'y si David at ang mga matanda sa Israel, na nakadamit ng kayong magaspang, ay nagpatirapa.

Si Satanas ang ahente na nagdala ng salot, ngunit ano itong tabak na iniunat ng Anghel ng Panginoon sa Jerusalem? Ano ang espada na ginagamit ng Anak ng Diyos?

Ang Espada ng Anak ng Diyos

At siya'y may pitong bituin sa kaniyang kanang kamay: **at sa kaniyang bibig ay lumabas ang isang matalas na tabak na may dalawang talim**: at ang kaniyang mukha ay gaya ng araw na sumisikat sa kaniyang lakas. At nang makita ko siya, nahulog ako sa kanyang paanan na parang patay. At ipinatong niya ang kanyang kanang kamay sa akin, na sinasabi sa akin, "Huwag kang matakot; Ako ang una at ang huli..." (Pahayag 1:16-17)

Nakita natin ang reaksyon ni apostol Juan nang makita niya ang mukha ng Anak ng Diyos at ang tabak na lumabas sa Kanyang bibig. Ano ang espadang iyon?

Sapagka't ang salita ng Dios ay buhay, at makapangyarihan, at matalas kaysa sa alinmang tabak na may dalawang talim, na tumatagos hanggang sa **paghihiwalay** ng kaluluwa at espiritu, at ng mga kasukasuan at utak, at **kumikilala/discerner** ng mga pagiisip at mga layunin ng puso. (Hebreo 4:12)

Mayroon ba tayong halimbawa kung paano ginamit ni Kristo ang tabak na ito? Pansinin ang mga salitang ito na sinabi ni Jesus:

“Huwag ninyong isiping naparito ako upang magpadala ng kapayapaan sa lupa: **hindi ako naparito upang magpadala ng kapayapaan, kundi isang tabak.** Sapagka't ako'y naparito upang makipagkaaway ang tao laban sa kaniyang ama, at ang anak na babae laban sa kaniyang ina, at ang manugang na babae laban sa kaniyang biyenan. At ang mga kalaban ng tao ay sila ng kaniyang sariling sambahayan.” (Mateo 10:34-36)

Inilarawan ni Lucas ang tabak na ito bilang "paghahati" sa pamamagitan ng "apoy."

“**Ako ay naparito upang magpadala ng apoy sa lupa;** at ano ang aking gagawin, kung ito ay nagingas na? Ngunit mayroon akong bautismo na dapat bautismuhan; at paano ako nahihirapan hanggang sa ito ay maganap! **Ipagpalagay ninyo na ako ay naparito upang magbigay ng kapayapaan sa lupa? Sinasabi ko sa iyo, Hindi; kundi pagkakabaha-bahagi:** Sapagka't mula ngayon ay magkakaroon ng lima sa isang bahay na magkakabaha-bahagi, tatlo laban sa dalawa, at dalawa laban sa tatlo. Ang ama ay magkakabaha-bahagi laban sa anak, at ang anak laban sa ama; ang ina laban sa anak na babae, at ang anak na babae laban sa ina; ang biyenan ay laban sa kanyang manugang na babae, at ang manugang na babae laban sa kanyang biyenan. (Lucas 12:49-53)

Sumulat si John Gill:

'Ako ay naparito, hindi upang magpadala ng kapayapaan, kundi isang tabak.' mga kasanayan, at isang relasyon mula sa isa pa; gayundin ng mga pagkakabaha-bahagi, mga pagtatalo, at mga pag-uusig na nagmumula rito: hindi sa layunin at plano ni Kristo, sa pagdating sa mundo, upang pukawin at pasiglahin ang gayong mga bagay; ngunit ito, sa pamamagitan ng masamang hangarin at kasamaan ng mga tao, sa kalaunan ay ang epekto at bunga ng kanyang pagdating; tingnan ang Lucas 12:51 kung saan, sa halip na isang 'espada', ito ay 'dibisyon'; sapagkat ang tabak ay nahahati, gaya ng tabak ng Espiritu, ang salita ng Diyos.” (Paglalahad sa Bibliya ni John Gill).

Ang maapoy na tabak na nagmumula sa bibig ni Kristo ay ang Ebanghelyo. Ang iyong reaksiyon sa Ebanghelyong iyon ay depende sa kung paano mo nakikita ang Diyos. Magpapakita ba Siya sa iyo bilang dalisay at maawain, o magpapakita ba Siya ng suwail? Nararanasan mo ba ang Ebanghelyo na nagpapatigas ng iyong puso, o ang iyong puso ay tumitigas sa Ebanghelyo?

Sapagka't tayo sa Dios ay isang masarap na amoy ni Kristo, sa kanila na nangaligtas, at sa kanila na nangapapahamak: Sa isa ay samyo ng kamatayan hanggang sa kamatayan; at sa iba'y ang samyo ng buhay sa buhay. (2 Corinto 2:15-16)

Ang maapoy na tabak na ito ay maihalintulad sa latigo na ginamit ni Jesus upang linisin ang templo ng lahat ng tiwaling pinuno ng relihiyon at ng kanilang mga nagsasabwatan na mga nagpapalit ng salapi na lumalapastangan sa tunay na katangian ng Diyos sa pamamagitan ng panlilinlang sa mga tao, na ginagawang ang Diyos ay magmukhang katulad nila (Awit 50: 16-21) – isang matigas na negosyador na nagbibigay ng mga pagpapala kapalit ng isang bagay na may halaga.

Kahit dito ay walang pagpapakita ng karahasan sa bahagi ni Jesus; sapagkat “hindi siya gumawa ng karahasan” ang sabi ng propeta noong unang panahon (Isaias 53:9). Si Jesus ay hindi kailanman sinaktan ang sinuman, at tanging ang mga may konsensiyang humahatol sa sarili ang natakot at tumakas. Tumakbo sila sa takot, hindi dahil sa natamaan sila. Gayunpaman, ang mahal na maliliit na bata na nakasaksi sa kaganapan ay hindi natakot at nagsimulang umawit ng mga papuri sa Diyos, habang ang mga bulag at pilay ay nanatili at gumaling. (Tingnan, Mateo 21:12-16; Juan 2:13-17).

Alam talaga natin na hinamak ni Jesus ang paggamit ng literal na apoy at ang pisikal na espada para sunugin, pumatay at manakit sa mga nagkasala.

At nangyari, nang dumating ang panahon na siya'y tatanggapin, ay itinakda niyang matibay ang kaniyang mukha na pumaroon sa Jerusalem, At nagsugo ng mga sugo sa unahan niya: at sila'y yumaon, at pumasok sa isang nayon ng mga Samaritano, upang gawin. handa para sa kanya. At hindi nila siya tinanggap, sapagka't ang kaniyang mukha ay parang siya'y

pupunta sa Jerusalem. At nang makita ito ng kanyang mga disipulong sina Santiago at Juan, sinabi nila, “Panginoon, gusto mo bang utusan namin na bumaba ang apoy mula sa langit, at sunugin sila, gaya ng ginawa ni Elias [Elijah]?” Ngunit lumingon siya, at sinaway sila, at sinabi, “Hindi ninyo alam kung anong uri kayo ng espiritu. Sapagkat ang Anak ng tao ay naparito hindi upang sirain ang buhay ng mga tao, kundi upang iligtas sila.” At pumunta sila sa ibang nayon. (Lucas 9:51-56)

Nang makita ng mga nasa paligid ni Jesus kung ano ang magaganap, nagtanong sila, ‘Panginoon, sasalakayin ba namin ang aming mga espada?’ Pagkatapos ay tinaga ng isa sa kanila ang alipin ng mataas na saserdote, at naputol ang kanang tainga. Ngunit sinabi ni Jesus, ‘Huwag na rito!’ Kaya hinawakan niya ang tainga ng sugatang lalaki at pinagaling ito. (Lucas 22:49-51 , International Standard Version)

Para sa 70,000 taong iyon na humarap sa galit ng maninira, ang Espiritu ng Diyos ay dumating sa kanila na may malalim na pananalig sa kasalanan upang sila ay makapagsisi. Ang gawain ng pagdadala sa pagsisisi ay madalian dahil kung tatanggi silang pakinggan ang gawain ng Espiritu sila ay ganap na hindi masisilungan at haharap kay Satanas na maninira. Tulad ng mga tao sa paglilinis ng templo, tumakas sila mula sa presensya ng Diyos. Sa kaso ng 70,000, tumakbo sila mula sa presensiya ni Jesus diretso sa naghihintay na mga bisig ni Satanas na pumutol sa kanila sa pamamagitan ng salot. Maaari sana silang magsisi sa kanilang mga kasalanan at tumanggap ng kapatawaran ng Diyos, ngunit tumakbo sila mula sa Kanyang harapan at kamatayan ang resulta.

Ang prosesong ito ay eksaktong kapareho ng sinabi ng Diyos na gagawin Niya sa mga Canaanita:

Aking ipapadala ang aking takot sa unahan mo, at aking lilipulin ang lahat ng mga tao na iyong paroroonan, at aking itatalikod sa iyo ang lahat ng iyong mga kaaway. At ako'y magsusugo ng mga putakti sa unahan mo, na magpapalayas sa Heveo, sa Cananeo, at sa Hetheo, sa harap mo. (Exodo 23:27-28)

Ang pagpapadala ng takot ay ang pananalig sa kasalanan na nagdudulot ng takot sa masasama. Ang mga trumpeta ay mga tusok ng nagkasalang budhi na pinahihirapan ng pagkakasala. Ang mga tusok na ito ay nagpapalayas sa kanila sa presensya ng Diyos at sa mga kamay ng kaaway. Ngunit kung sila ay nagsisi at naging tulad ng maliliit na bata, sila ay maaaring naligtas. Hindi lahat ay umalis sa templo, gayunpaman lahat ay naramdaman ang espada.

Kaya't makikita natin sa kuwento ng pagbibilang ng Israel na, sa huling pagsisikap na maabot ang mga nahulog sa mga kamay ni Satanas, ang Espiritu ng Diyos ay dumating sa kanila at ninais na linisin ang kanilang mga puso ng kasalanan upang sila ay maligtas. Nang tumanggi sila, binigkas ni Jesus ang malungkot na mga salita: "Ang inyong bahay ay naiwan sa inyo na tiwangwang." Ang salita para sa espada sa Hebrew ay talagang nangangahulugan ng tagtuyot, at nang ang kaluluwa ay ganap na lumaban kay Kristo nagkaroon ng tagtuyot ng Kanyang Espiritu. Ang Kanyang Espiritu ay buhay, at kapag ito ay itinulak palayo upang magkaroon ng tagtuyot ng Espiritu, kung gayon ang kamatayan ay malapit nang sumunod.

Isipin din na kontrolado ni Satanas ang mga puso ng mga taong ito. Si Kristo ay naghahanap ng isang huling pagkakataon upang maabot sila. Determinado si Satanas na hindi mawala ang kanyang biktima, kaya nang tumanggi ang puso ng tao sa pagpasok ni Kristo, hinangad ni Satanas na iligtas ang mga kaluluwang ito sa pamamagitan ng pagkitil ng kanilang buhay sa halip na ipagsapalaran silang magsisi sa kanilang mga kasalanan. Hindi namin alam ang eksaktong detalye ng kaso ngunit hindi mahirap sundin ang mga prinsipyo.

Ang paratang ay itinaas, "iyong isinasa-espirituwal ang mga teksto ng Kasulatan." Ginagamit ng Bibliya ang salitang espada at dapat nating tanggapin ito ng literal. Una, ito ay salot na pumatay sa mga tao. Hindi sila namatay sa pamamagitan ng pisikal na espada mula sa anghel. Pangalawa, kinakailangan nating pagsamahin ang lahat ng ating makakaya at pagkatapos ay bubuo ng ating konklusyon.

Habang ang mga tao ay namatay mula sa salot, ang tabak na binanggit na nasa kamay ng anghel ay tiyak na may ibang layunin. Sinasabi sa atin ng Bibliya ang tungkol sa tabak na ginagamit ni Kristo sa maraming lugar, at ang tabak na iyon ay nakikitang lumalabas sa Kanyang bibig, kaya ito ay “ang tabak ng Espiritu, na siyang salita ng Diyos.” (Efeso 6:17).

Inilarawan natin kung paano hinampas ng anghel ang mga tao ng tabak at namatay sa salot. Ang tabak ay ang Salita ng Diyos na humahatol sa mga tao. Ganito sila sinaktan ng anghel ng Panginoon. Tumanggi silang mamatay sa sarili sa pamamagitan ng espadang ito at sa gayon ay iniwan sila ng Espiritu ng Diyos, at binawian ng buhay ng maninira. Ito ay ganap na naaayon sa kung ano ang sinasabi sa atin ng inspirasyon tungkol sa poot at paghatol ng Diyos. Ang poot at paghatol ng Diyos ay hindi humahampas upang magdulot ng pinsala sa pamimilit, ngunit lumuluhang ibinibigay sa tao ang kanyang makasariling ninanais. Pansinin kung paano inilarawan ni Pablo ang poot ng Diyos sa kanyang unang liham sa mga Romano:

(16-18) Sapagka't hindi ko ikinahihiya **ang evangelio** ni Cristo: sapagka't ito ang kapangyarihan ng Dios sa ikaliligtas ng bawa't sumasampalataya; sa Judio muna, at gayon din sa Griego. **Sapagkat diyan nahahayag ang katuwiran ng Diyos** mula sa pananampalataya hanggang sa pananampalataya: gaya ng nasusulat, 'Ang matuwid ay mabubuhay sa pamamagitan ng pananampalataya.' Sapagkat ang **poot ng Diyos** ay nahahayag mula sa langit laban sa lahat ng kalikuan at kalikuan ng mga tao, na humahawak sa katotohanan sa kalikuan. ...

(24) Kaya't **ibinigay naman sila ng Dios sa karumihan sa pamamagitan ng mga pita ng kanilang sariling mga puso**, upang siraan ang kanilang sariling mga katawan sa pagitan nila. ...

(26) Dahil dito, **ibinigay sila ng Diyos sa masasamang damdamin** ...

(28-32) At kahit na hindi nila nais na panatilihin ang Diyos sa kanilang kaalaman, **ibinigay sila ng Diyos sa isang hamak na pag-iisip**, upang gawin ang mga bagay na hindi angkop; Na napuspos ng lahat ng kalikuan, pakikiapid, kasamaan, kasakiman, kasamaan; puno ng inggit, pagpatay, debate, panlilinlang, kasamaan; mga bulong, mga mapagliit, mga

napopoot sa Dios, mga mapagmataas, mga palalo, mga mapagmataas, mga nag-iimbento ng masasamang bagay, mga masuwayin sa mga magulang, mga walang pag-unawa, mga sumisira sa tipan, mga walang likas na pagmamahal, mga walang awa, mga walang awa: Na nakakaalam ng kahatulan ng Dios, na ang mga nagsisigawa ng mga bagay ay karapatdapat sa kamatayan, hindi lamang gawin ang gayon, kundi magkaroon ng kasiyahan sa kanila na gumagawa nito.

Dapat tayong mag-ingat na huwag pilitin ang isang literal na interpretasyon sa banal na kasulatan kapag ang simbolismo ay sinadya. Iyan ang ginawa ng mga nakikinig kay Jesus nang sabihin Niyang dapat nilang kainin ang Kanyang laman at inumin ang Kanyang dugo. Ang mga taong nakikinig ay tumanggi na subukang tuklasin ang Kanyang mas malalim na simbolikong kahulugan, sa halip ay kinuha ang literal na kahulugan na nauunawaan na lubhang marahas at hindi natural..

Pagkatapos ay sinabi ni Jesus sa kanila, “Katotohanan, katotohanang sinasabi ko sa inyo, Maliban na inyong kainin ang laman ng Anak ng tao, at inumin ang kaniyang dugo, ay wala kayong buhay sa inyo. Ang kumakain ng aking laman, at umiinom ng aking dugo, ay may buhay na walang hanggan; at ibabangon ko siya sa huling araw. Sapagkat ang aking laman ay tunay na pagkain, at ang aking dugo ay tunay na inumin.” (Juan 6:53-55)

Ang tugon ng marami ay ang mga sumusunod:

Mula noon marami sa kanyang mga alagad ang nagsibalik, at hindi na lumakad na kasama niya. (Juan 6:66)

Habang nasa isip ang mga simulaing ito, lumipat tayo sa susunod na kuwento kung saan pinatay ng isang Anghel ang 185,000 sundalong Asirya.

Ang Pagkawasak ng Hukbong Assyrian.

At nangyari nang gabing yaon, na ang anghel ng Panginoon ay lumabas, at nanakit sa kampo ng mga Asiria ang isang daan at walong pu't

limang libo: at nang sila'y bumangong maaga sa kinaumagahan, narito, silang lahat ay mga bangkay. (2 Hari 19:35)

Pansinin na mabuti na sinasabing sinaktan sila ng anghel ng Panginoon at sa umaga sila ay natagpuang patay. Hindi sinasabi na sinaktan sila ng anghel ng Panginoon dahilan para mamatay sila kaagad. Habang patuloy nating ikinukumpara ang kasulatan sa banal na kasulatan, makikita natin na ang mga lalaking ito ay sinaktan ng isang hindi pangkaraniwan na takot. Ang takot na ito ay ang pananalig ng kasalanan sa kaluluwa habang hinahangad ng Espiritu na dalhin sila sa pagsisisi at talikuran sila sa kanilang masasamang gawa. Kapag bumagsak ang espadang ito, nagiging sanhi ito ng pagbagsak ng mga sundalo bilang mga patay na tao. Ihambing ito sa panahon ng muling pagkabuhay ni Kristo:

At, narito, nagkaroon ng isang malakas na lindol: **sapagka't ang anghel ng Panginoon ay bumaba mula sa langit**, at naparoon at iginulong pabalik ang bato sa pintuan, at naupo doon. Ang kaniyang mukha ay parang kidlat, at ang kaniyang pananamit ay maputi gaya ng niyebe: **At dahil sa takot sa kaniya ay nanginig ang mga bantay, at naging parang mga patay na tao.** (Mateo 28:2-4)

Alam natin na ang mga kawal na nag-iingat sa libingan ni Jesus ay hindi namatay sa kanilang takot dahil nakapagsumbong sila sa mga pinunong Judio.

At nang sila'y mangagkatipon kasama ng mga matatanda, at makapagsanggunian, ay nagbigay sila ng malaking salapi sa mga kawal, na sinasabi, "Sabihin ninyo, Dumating ang kaniyang mga alagad nang gabi, at siya'y ninakaw habang tayo'y natutulog. At kung ito ay dumating sa pandinig ng gobernador, kami ay hihikayat sa kanya, at kayo'y protektahan." Sa gayo'y kinuha nila ang salapi, at ginawa ang ayon sa itinuro sa kanila: at ang pananalitang ito ay karaniwang nababalita sa mga Judio hanggang sa araw na ito. (Mateo 28:12-15)

Nang makita ng matuwid na si Daniel ang anghel na si Gabriel, siya ay bumagsak sa kanyang paanan na parang patay, at pinalakas siya ni Gabriel na tumayo sa kanyang harapan.

Kaya't ako'y naiwan na magisa, at nakita itong dakilang pangitaing ito, at walang natitira sa akin: **sapagka't ang aking kagandahan [kamahalan, kaluwalhatian] ay naging kasiraan sa akin, at wala akong napanatili na lakas.** Gayon ma'y narinig ko ang tinig ng kaniyang mga salita: at nang marinig ko ang tinig ng kaniyang mga salita, **ako nga'y nasa mahimbing na pagkakatulog sa aking mukha, at ang aking mukha ay nakaharap sa lupa.** At, narito, isang kamay ang humipo sa akin, na nagpaluhod sa akin at sa mga palad ng aking mga kamay. At sinabi niya sa akin, “Oh Daniel, lalaking minamahal na mainam, unawain mo ang mga salita na aking sinasalita sa iyo, at tumindig kang matuwid: sapagka't sa iyo ako ngayon ay sinugo”. **At nang masabi niya ang salitang ito sa akin, tumayo ako na nanginginig.** (Daniel 10:8-11)

Sa presensiya ng banal na anghel, nalantad ang tunay na katotohanan ng makasalanang kalikasan ng tao ni Daniel; ang kanyang kahusayan o karakter ay nahayag na tiwali pa rin kung ihahambing sa anghel. Sa Ezekiel 14:14 at 14:20, si Daniel ay, kasama ni Noe at Job, na ginamit ng Diyos bilang isang halimbawa ng katuwiran, ibig sabihin ay isa siya sa mga pinaka matuwid na tao na nabuhay kailanman. Kung ang gayong banal na tao ay hindi makatayo sa harap ng isang anghel, ano ang sasabihin natin para sa masasama?

Kapag ang katawan ay nakatanggap ng isang kakila-kilakbot na takot, ang immune system ay inilalagay sa ilalim ng malaking presyon, at kung ito ay pinananatili sa mahabang panahon, ang katawan ay nagsisimulang masira. Tandaan, hindi sila ordinaryong mga makasalanan; sila ay malupit at walang awa na mga sundalo na pumatay ng maraming tao sa maraming kampanya, na nilipol ang buong bansa. Noong sila ay nahatulan ng kasalanan, ang kanilang takot at pagkakasala ay tiyak na pambihira, lalo na kapag hindi sila naniniwala sa awa, pagsisisi, at kapatawaran.

Matapos makita ng 185,000 kawal ang anghel ng Panginoon, ang kanilang mga katawan at isipan ay nasa isang mahinang estado ng pagkabigla na sila ay naging madaling kapitan ng sakit. Ipinaliwanag ng mananalaysay na si Josephus ang sumunod na nangyari.

“Ngayon, nang si Sennacherib ay bumalik mula sa kaniyang pakikipagdigma sa Ehipto sa Jerusalem, **nasumpungan niya ang kaniyang hukbo sa ilalim ni Rabsaces na kaniyang heneral sa panganib [sa pamamagitan ng isang salot], sapagkat ang Diyos ay nagpadala ng isang salot na salot sa kaniyang hukbo; at sa pinakaunang gabi ng pagkubkob, isang daan at walong pu't limang libo, kasama ang kanilang mga kapitan at mga heneral, ay nalipol.** Sa gayo'y ang hari ay nasa malaking pangamba at sa isang kakilakilabot na paghihirap sa kapahamakang ito; at sa labis na takot para sa kanyang buong hukbo, siya ay tumakas kasama ang iba pa niyang hukbo patungo sa kanyang sariling kaharian, at sa kanyang lungsod ng Nineveh; at nang siya ay tumira doon ng ilang sandali, siya ay nilusob nang may kataksilan, at namatay sa pamamagitan ng mga kamay ng kanyang mga nakatatandang anak, sina Adramelech at Seraser, at pinatay sa kanyang sariling templo, na tinawag na Araske..” (Josephus, *Antiquities of the Jews* Book 10 Chapter 1, Section 5).

Ang kahima-himala na takot na naranasan ng mga sundalo ay dahil lamang sa pagkaunawa sa kanilang kasamaan kapag napunta sa presensya ng isang banal na anghel. Hindi na kailangang hampasin sila ng anghel, kailangan lang niyang humarap sa kanila. Ang kanilang sariling mga kasalanan at ang pakiramdam ng pagkakasala na agad na dumating sa kanila ang nagdulot sa kanila ng isang kakila-kilabot na takot. Ang kanilang pagtanggap na tumugon sa pananalig ng kasalanan nang may pagsisisi ay naging sanhi ng pag-alis ng espiritu ng Diyos sa kanila, iniwan silang walang pagtatanggol - at nagsimulang kumalat ang isang salot sa buong kampo.

Maaaring magtalo ang ilan, anuman ang nangyari, nagpakita ang anghel at ang resulta ay namatay sila. Sinagot ng Diyos ang panalangin ng Kanyang mga tao na ipagtanggol ang lungsod. Maaari Niyang hampasin ang sinumang gusto Niya sa pamamagitan ng espada ng Espiritu. Nasa ating mga tao kung paano tayo magre-react dito. Ang ilan ay nagsisisi (kung ano ang inaasahan ng Diyos na mangyayari. Hindi Niya mapipilit ang ating kalooban), ang ilan ay tumatakas sa takot, ngunit para sa iba ito ay maaaring magdulot ng kamatayan – depende sa ating sariling pang-unawa sa Diyos, sa pagkakasala at katarungan, at sa mga kalagayan ng kapaligiran sa ating paligid.

Ito ay kung sasabihin ko sa iyo ang ilang nakakumbinsi na katotohanan tungkol sa ilang kasamaan na ginawa mo. "Ang iyong kasalanan ay masama at magreresulta sa mapaminsalang kahihinatnan." Kung nabigla ka, nag-hyperventilate, at inaatake sa puso, pinatay ba kita? O ang iyong reaksyon ba ang pumatay sa iyo, lalo na kung maaari kang magsisi at magpahinga sa walang hanggang kapatawaran ng Diyos?

Isaalang-alang din na ang Diyos ang pinagmumulan ng buhay, at sa pamamagitan ng pag-atake sa Kanya ay inaatake mo ang iyong pinagmumulan ng buhay - na kung ano ang ginagawa ng mga Assyrians, tuwirang nagnanais na sirain ang Diyos - kaya ang anghel ng PANGINOON ay talagang nagsisikap na hatulan sila ng kanilang pagkakamali upang hindi nila sirain ang kanilang sarili sa kanilang mga pagsisikap, ngunit tumanggi silang makasumpong ng "biyaya sa mga mata ng PANGINOON" (Genesis 6:8) at natupok.

Alam natin na sa Ikalawang Pagparito, ang masasama ay lalamunin ng espiritu ng bibig ni Kristo at pupuksain ng ningning ng Kanyang pagparito (2 Tesalonica 2:8). Nangangahulugan ito ng paghahayag ng katangian ni Kristo na nagdudulot ng kakila-kilabot na pagpapahirap sa makasalanan. Dumarating ang pagdurusa dahil ang makasalanan ay tumatangging magsisi. Nabigo ang kanilang mga puso dahil sa takot. (Lucas 21:26). Ang isang paglalarawan ng prosesong ito ay naitala sa aklat ng 2nd Esdras mula sa Apocrypha.

Ngunit tanging nakita ko lamang na siya ay nagpakawala mula sa kanyang bibig na parang sabog ng apoy, at mula sa kanyang mga labi ay isang nagniningas na hininga, at sa kanyang dila ay naglabas siya ng mga kislap at unos. At silang lahat ay magkakahalo; ang sabog ng apoy, ang nagniningas na hininga, at ang malakas na unos; at bumagsak na may karahasan sa karamihang nakahandang lumaban, at sinunog ang bawa't isa, na anopa't sa biglaang hindi mabilang na karamihan ay walang mapapansin, kundi alabok lamang at amoy ng usok: nang makita ko ito ay natakot ako. . (2 Esdras 13:10-11)

Ipakita mo sa akin ngayon ang interpretasyon ng panaginip na ito. (2 Esdras 13:15)

At ang isang hindi mabilang na karamihan ay titipunin, gaya ng iyong nakita sa kanila, na handang pumarito, at upang talunin siya sa pamamagitan ng pakikipaglaban. Ngunit tatayo siya sa tuktok ng bundok ng Sion. At ang Sion ay darating, at ipapakita sa lahat ng tao, na inihanda at itinayo, gaya ng iyong nakita ang burol na inukit na walang mga kamay. At ang aking Anak ay sasawayin ang masasamang imbensyon ng mga bansang iyon, na dahil sa kanilang masamang buhay ay nahulog sa unos; **At ilalagay sa harap nila ang kanilang masasamang pag-iisip, at ang mga pagdurusa kung saan sila magsisimulang pahirapan, na parang apoy: at kaniyang lilipulin sila nang walang paggawa sa pamamagitan ng batas na katulad ko.** (2 Esdras 13:34-38)

Ang pananakit ng anghel ng PANGINOON sa mga taga-Asiria ay nagpapahiwatig na ito ang Salita ng Diyos na humahatol sa mga taong ito sa kanilang mga kasalanan. Ito ay bumagsak tulad ng isang malakas na unos sa kanila at ang kanilang pagtangga na magsisi ay nagdulot sa kanila ng sakit.

At ang mga tao ay pinaso ng matinding init, at nilapastangan ang pangalan ng Diyos, na may kapangyarihan sa mga salot na ito: at hindi sila nagsisi upang bigyan siya ng kaluwalhatian. At ibinuhos ng ikalimang anghel ang kaniyang mangkok sa upuan ng halimaw; at ang kanyang kaharian ay puno ng kadiliman; at kanilang kinagat ang kanilang mga dila dahil sa sakit, at nilapastangan ang Diyos ng langit dahil sa kanilang mga pasakit at kanilang mga sugat, at hindi nagsisi sa kanilang mga gawa. (Apocalipsis 16:9-11)

Sila ay winasak “nang walang paggawa sa pamamagitan ng batas na katulad ko” o, sa madaling salita, “ang batas na siyang transcript ng Karakter ng Diyos.” “Hindi ba ang aking salita ay parang apoy?” sabi ng Panginoon; “at parang martilyo na dumudurog ng bato?” (Jeremias 23:29)

Hindi ba ito ang parehong "apoy" na tumupok kay Nadab at Abihu na nagmula sa Sanctuary? Kahit na natupok sila ng apoy, sila ay dinala sa kanilang mga damit.

At may lumabas na apoy mula sa Panginoon, at nilamon sila, at sila'y namatay sa harap ng Panginoon. Nang magkagayo'y sinabi ni Moises kay Aaron, "Ito ang sinalita ng Panginoon, na sinasabi, Ako ay magiging banal sa kanila na lumalapit sa akin, at sa harap ng buong bayan ay luluwalhatiin ako." At tumahimik si Aaron. At tinawag ni Moises si Misael at si Elzaphan, na mga anak ni Uziel na amain ni Aaron, at sinabi sa kanila, Lumapit kayo, dalhin ninyo ang inyong mga kapatid mula sa harap ng santuario sa labas ng kampo. **Sa gayo'y nagsilapit sila, at dinala sila sa kanilang mga balabal sa labas ng kampo;** gaya ng sinabi ni Moises. (Levitico 10:2-5)

Habang papalapit sila sa Diyos sa Kanyang pisikal na templo, lasing at hindi wastong pagsunod sa mga batas kung paano gagawin ang kanilang gawain, nagsimulang mahayag ang kanilang sariling pagkabalisa at pagkakasala - dahil ang kautusan at kaluwalhatian ng Diyos ay nagpapagulo sa kanila. Ang kanilang sariling masasamang pag-iisip ay nagsimulang magpahirap sa kanila "tulad ng isang ningas." Hindi natin alam kung ano ang eksaktong nangyari sa kanila, ngunit maaari nating ipagpalagay na sumusunod sa mga prinsipyo na itinatag natin: tumanggi sila sa pagsisipi at biyaya, at sa gayon ang kanilang kasalanan ay nahayag sa kapaligiran sa kanilang paligid, dahil sa kapangyarihan ng tao sa lupa, bilang kidlat paghampas sa kanila.¹

Sa kasong ito, dahil nakatuon sila sa kanilang pagkakasala sa pagpasok sa kabanal-banatang dako ng santuwaryo, likas na inani nina Nadab at Abihu ang kanilang inihatik sa pamamagitan ng pag-aalay ng "kakaibang apoy" sa altar (Levitico 10:1) ayon sa kanilang pagkaunawa sa diyos, na negatibong kilala sa kanila bilang "isang tumutupok na apoy" (Deuteronomio 4:24). Sa maling pananaw na ito, ang Diyos ang naging dahilan ng maapoy na pagkonsumo ng makasalanan sa halip na ang Isa na umuubos ng kasalanan. Sinasabi sa atin ni Isaias na tanging ang mga hindi natatakot ngunit nagtitiwala sa walang hanggang kapatawaran ng Diyos at tumatanggap ng Kanyang katuwiran ang

¹ Ang iba pang mga halimbawa ng konseptong ito ay matatagpuan sa mga tinik mula sa kasalanan ni Adan sa Genesis 3, ang mga sumpa sa lupain mula sa pagsuway sa Deuteronomio 28, at ang hangin, lindol at apoy mula sa kawalan ng pag-asa at kahihyan ni Elijah sa 1 Mga Hari 19.

“manahang kasama ng apoy na tumutupok” at ang “walang hanggang pag-aapoy” ng pag-ibig at pagsanggalang ng presensya ng Diyos (Isaias 33:14-15).

Ang gusto nating makuha dito ay kapag ang tabak ng espiritu ay tumama sa isang tao, at tumanggi siyang magsisi, kung gayon ang espiritu ng Diyos ay aalisin. Kung gayon ang lahat ng uri ng mga problema ay maaaring mangyari kapag ang kaguluhan na nasa puso ng tao ay pinalaya, na humahantong sa kanya na madaling kapitan ni Satanas, ang kanyang sariling mga takot at kahinaan, ang paglabas ng mga nakatagong mental at pisikal na karamdaman, at ang mga panganib ng isang kapaligirang naimpluwensyahan ng kasalanan sa kanyang paligid (Isaias 24:5-6).

Muli, ang isa pang paraan na alam natin na ang pananakit na ito ay ang paghatol ng kasalanan ay sa paraan ng paggamit ng salitang ito tulad ng sumusunod. Iba ang reaksiyon ni David, kaya pinahihintulutan ang espiritu ng Diyos na pumasok/protektahan siya at ang mga tao/kapaligiran sa paligid niya. Kung hindi nagsisi si David, mas malala ang mga bagay para kay David at sa mga taong kasama niya:

At nangyari pagkatapos, na **ang puso ni David ay sinaktan** [nakah H5221] siya, sapagka't kaniyang pinutol ang laylayan ni Saul. (2 Samuel 24:5)

At ang puso ni David ay sinaktan [nakah H5221] siya pagkatapos niyang mabilang ang bayan. At sinabi ni David sa Panginoon, Ako'y nagkasala ng malaki sa aking ginawa: at ngayon, isinasamo ko sa iyo, Oh Panginoon, na alisin mo ang kasamaan ng iyong lingkod; sapagka't ako'y gumawa ng lubhang kamangmangan. (2 Samuel 24:10)

Ang salitang sinampal, (nakah H5221), ay kaparehong salita sa 2 Hari 19:35

At nangyari nang gabing yaon, na ang anghel ng Panginoon **ay lumabas, at sinaktan** [nakah H5221] sa kampamento ng mga Asiria ang isang daan at walong pu't limang libo: at nang sila'y bumangong maaga sa kinaumagahan, narito, silang lahat ay mga patay na bangkay. (2 Hari 19:35)

Kaya, ang salitang hampas ay tiyak na maaaring mangahulugan ng isang kombeksyon/paghatol sa kasalanan. "Ang puso ni David ay tinamaan (hinatulan) siya." "Ang anghel ng Panginoon ay lumabas, at sinaktan (nahatulan) sa kampo ng mga Asiria." Pansinin kung paano isinasalin ng New Living Translation ang dalawang account:

Nang gabing iyon, lumabas ang anghel ng Panginoon sa kampo ng mga Asiria at **pumatay** ng 185,000 kawal ng Asiria. Nang magising ang nakaligtas na mga Assyrian kinaumagahan, nakakita sila ng mga bangkay sa lahat ng dako. (2 Hari 19:35)

Ngunit pagkatapos niyang kunin ang sensus, **sinimulan siyang guluhin ng konsensya ni David**. At sinabi niya sa Panginoon, "Ako ay nagkasala nang malaki sa pamamagitan ng pagkuha ng sensus na ito. Patawarin mo sana ako, Yahweh, sa aking ginawang kamangmangan." (2 Samuel 24:10)

Sa pamamagitan ng paggamit ng pagsasaling ito, hinding-hindi maiisip na ang dalawang talatang ito ay gumagamit ng parehong salitang Hebreo - nakah. Hindi ba makatwiran na hinatulan lamang ng anghel ng PANGINOON ang budhi ng mga kawal ng Asiria sa halip na patayin sila?

Ang Kamatayan ni Herodes

Ang huling kuwento natin sa listahan ay ang pagkamatay ni Herodes.

At pagdaka'y **sinaktan** siya [si Herodes] ng anghel ng Panginoon, sapagka't hindi niya ibinigay ang kaluwalhatian sa Dios: at siya'y kinain ng mga uod, at nalagot ang hininga. (Gawa 12:23)

Mula sa aming mga nakaraang halimbawa, ang kuwentong ito ay madaling ipaliwanag. Si Herodes ay lumabag sa batas at sinira ang walang hanggang tipan. Ang Salita ng Diyos ay malalim na hinatulan siya ng kanyang makasalanang pag-uugali upang dalhin siya sa pagsisisi. Ang pananalig ay nagdulot sa kanya ng paghihirap ng isip, ngunit tumanggi siyang magsisi.

Maaaring si Satanas ay maaaring patayin siya sa sakit, o ang kanyang katawan ay nasira mula sa epekto ng takot sa kanyang immune system.

Sa paraan ng paglalarawan ng talata sa pangyayari, ito ay tila halos mahimalang nangyayari: sinaktan siya ng isang anghel, at kaagad siyang namatay at nabalot ng mga uod. Ngunit ito ay hindi kinakailangang maging ang kaso. Maraming komentarista ang naniniwala na ang "kinain ng mga uod" ay isang ekspresyon, na ginamit ng mga Hudyo at mga Hentil, na tumutukoy sa isang masakit na kamatayan bilang isang paghatol ng Diyos. Maaaring may mga literal na bulate gaya ng bituka roundworm, gangrene maggots (bilang infected na Herod the Great), o maaaring ito ay isang metapora.

Narito ang salaysay ni Josephus:

"Si Agripa... ay dumating sa lungsod ng Cesarea... at doon siya nagpakita ng mga palabas bilang parangal kay Cesar... Sa kapistahan na iyon, ang isang malaking pulutong ng mga pangunahing tao, at ang mga may dignidad sa pamamagitan ng kanyang lalawigan.

Sa ikalawang araw... nagsuot siya ng isang kasuotang yari sa pilak... at pumasok sa teatro ng madaling araw; sa oras na iyon ang pilak ng kanyang damit na naliliwanagan ng sariwang pagmuni-muni ng sinag ng araw dito, ay nagniningning sa isang nakakagulat na paraan, at napakaningning na nagpakalat ng kakila-kilabot sa mga nakatingin sa kanya; at... ang kanyang mga nambobola ay sumigaw... na siya ay isang diyos; at idinagdag nila, "Maawa ka sa amin; sapagkat bagama't hanggang ngayon ay iginagalang ka lamang namin bilang isang tao, gayon pa man mula ngayon ay aariin ka namin bilang nakahihigit sa mortal na kalikasan." Dahil dito ay hindi sila sinaway ng hari, o tinanggihan man ang kanilang masasamang pambobola.

Isang matinding sakit... ang bumangon sa kanyang tiyan, at nagsimula sa isang marahas na paraan. Kaya't tumingin siya sa kanyang mga kaibigan, at sinabi, "Ako na tinatawag ninyong diyos, ay inutusan kaagad na lisanin ang buhay na ito; habang sinasaway ng Providence ang mga kasinungalingang salita na ngayon mo lang sinabi sa akin; at ako, na sa pamamagitan mo ay tinawag na walang kamatayan, ay agad na dadaliin ng kamatayan. Ngunit kailangan kong tanggapin kung ano ang inilaan ng Providence ayon sa

kaluguran ng Diyos; sapagka't hindi kami namuhay ng masama, kundi sa isang maningning at masayang paraan.”

Nang sabihin niya ito, naging marahas ang kanyang sakit. Alinsunod dito, dinala siya sa palasyo; at... nang mapagod na siya sa sakit sa kanyang tiyan sa loob ng limang araw, umalis siya sa buhay na ito, na nasa ikalimampu't apat na taon ng kanyang edad, at sa ikapitong taon ng kanyang paghahari....” (Josephus, *Antiquities* 19.343–351)

Narito ang isang pinalawak na paliwanag ng isang online na website: livingfaith.org

Ang rekord ni Josephus ay tumutugma sa ulat sa Mga Gawa bukod sa isang mahalagang detalye: Si Agripa ay nilamon ng mga uod. Binanggit ito ng Acts; Si Josephus ay hindi. Bakit inalis ni Josephus ang gayong madugo at kakila-kilabot na katangian ng kuwento?

Gaya ng kadalasang nangyayari sa medyo kakaiba, nakikitungo tayo sa isang artefact ng genre. Tulad ng ipinaliwanag ni Fitzmyer, "Inilalarawan ni Lucas ang pagkamatay ni Herod Agrippa I, gamit ang isang genre na kilala sa panitikang Griyego". Pagpapatuloy niya, "Ang mga kakila-kilabot na detalye ay dapat na magpapahusay sa ulat ng kamatayan na nararapat ng mga taong humahamak sa Diyos (o sa mga diyos)". Ipinaliwanag din ni F. F. Bruce na "ang ganitong termino ay ginamit ng ilang sinaunang manunulat sa pagsasalaysay ng pagkamatay ng mga taong itinuturing na karapat-dapat sa napakasakit na wakas.”.

Tingnan natin ang ilang halimbawa mula sa kasaysayan:

Si Antiochus IV Epiphanes, ang taong responsable sa pagtatangkang tanggalin ang gawain ng mga Hudyo at para sa paghahain sa altar para kay Zeus na inilagay niya sa Templo sa Jerusalem, ay nakatala sa ikalawang aklat ng Maccabees bilang namamatay na tulad nito:

2 Macabeo 9:5–9 Ngunit ang Panginoon, **ang Diyos ng Israel, na nakakakita ng lahat, ay sinaktan siya ng walang lunas at hindi nakikitang suntok**. Sa sandaling siya ay tumigil sa pagsasalita siya ay dinamdam ng sakit sa kanyang bituka, na kung saan ay walang kaginhawahan, at sa matalim na panloob na pagpapahirap—at iyon ay napaka-makatarungan, dahil pinahirapan niya ang bituka ng iba sa marami at kakaibang mga

pasakit. Gayunpaman, hindi niya napigilan sa anumang paraan ang kanyang kabastusan, ngunit mas napuno ng pagmamataas, humihinga ng apoy sa kanyang galit laban sa mga Hudyo, at nag-utos na magmaneho ng mas mabilis. At kaya nangyari na siya ay nahulog mula sa kanyang karwahe habang ito ay nagmamadali, at ang pagkahulog ay napakahirap upang pahirapan ang bawat paa ng kanyang katawan. Kaya't siya na kaunting panahon lamang noon ay nag-isip sa kanyang nakahihigit sa tao na pagmamataas na kaya niyang utusan ang mga alon ng dagat, at naisip na kaya niyang timbangin ang matataas na bundok sa isang balanse, ay ibinaba sa lupa at dinala sa isang magkalat, ang kapangyarihan ng Diyos ay nahayag sa lahat. At kaya ang katawan ng masamang tao ay dinagsa ng mga uod, at habang siya ay nabubuhay pa sa dalamhati at sakit, ang kanyang laman ay nabulok, at dahil sa baho ang buong hukbo ay nakaramdam ng pagkasuklam sa kanyang pagkabulok.

Ang mga huling araw ni Herodes na Dakila ay inilarawan ni Josephus:

Ngunit ngayon ang sama ng loob ni Herodes ay lubhang nadagdagan sa kanya pagkatapos ng isang matinding paraan, at **ito ay sa pamamagitan ng paghatol ng Diyos sa kanya** para sa kanyang mga kasalanan: para sa isang apoy na lumiwanag sa kanya ng dahan-dahan, na hindi gaanong nakikita sa paghipo sa panlabas na ito ay nagdaragdag sa kanyang mga sakit sa loob; (169) sapagkat ito ay nagdala sa kanya ng matinding gana sa pagkain, na hindi niya maiiwasan na matustusan ng isang uri ng pagkain o iba pa. Ang kanyang mga lamang-loob ay din exulcerated, at ang punong karahasan ng kanyang sakit ay nasa kanyang colon; isang aqueous at transparent na alak din husay mismo sa kanyang mga paa, at isang katulad na bagay afflicted kanya sa ilalim ng kanyang tiyan. Hindi, sa malayo, ang kanyang pribadong miyembro ay bulok, at nagbunga ng mga uod; at kapag siya ay nakaupo nang tuwid ay nahihirapan siyang huminga, na lubhang nakakadiri, dahil sa baho ng kanyang hininga, at ang bilis ng pagbabalik nito; nagkaroon din siya ng convulsions sa lahat ng bahagi ng kanyang katawan, na nagpapataas ng kanyang lakas sa isang hindi matiis na antas. (Josephus, *Antiquities* 17.168–169)

Hindi kaaya-aya. Inilarawan ni Herodotus ang katapusan ng Pheretime tulad nito:

Ngunit ang Pheretime ay hindi rin natapos nang maayos. Sapagkat sa sandaling siya ay naghiganti sa kanyang sarili sa mga Barcaeans at bumalik sa Ehipto, siya ay nakatagpo ng isang kakila-kilabot na kamatayan. Sapagkat habang nabubuhay pa siya ay puno ng mga uod: kaya ang labis na brutal na paghihiganti ng tao ay nag-aanyaya ng kabayaran mula sa mga diyos.

Sa bawat pagkakataon, ang kinakain ng mga uod ay ipinaliwanag bilang parusa ng isang diyos. Ang sipi sa Mga Gawa ay walang pinagkaiba – ipinaliliwanag nito na si Agrippa ay namatay, “dahil hindi niya ibinigay ang kaluwalhatian sa Diyos”. Ito ay isang klasikong halimbawa ng genre.

Kaya, si Agrippa ay namatay sa isang miserableng kamatayan - iyon ay tiyak. Ngunit ang kanyang pagkamatay ay malamang na hindi nagsasangkot ng mga uod. Sa katunayan, sa literal na pag-unawa sa terminong “kinain ng mga uod,” nalilimutan natin ang puntong halata sa orihinal na unang-siglong mga tagapakinig ng aklat ng Mga Gawa. Malamang na ang orihinal na madla ng Mga Gawa ay hindi naisip na isipin na ang katawan ni Agrippa ay talagang kinakain ng mga aktwal na uod; naunawaan sana nila ang sipi sa loob ng mga parameter ng genre kung saan ito nakasulat at sa gayon ay makikita sa parirala ang isang paglalarawan ng katotohanan na ang malagim na kamatayan ni Agrippa ay isang gawa ng banal na paghihiganti. (*livingfaith.org/on being eaten by worms*)

Kaya't makikita natin na si Josephus, na kapanahon ni Herodes sa Gawa 12, ay nagsabi na siya ay namatay pagkalipas ng limang araw pagkatapos ng pangyayari, hindi kaagad. Ibinigay pa nga ni Josephus ang kahanga-hangang mga salita ni Herodes na nagpapakita na inisip niya mismo na ang kanyang sakit ay isang paghatol ng Diyos. Ngunit kahit na sinabi niya ito, walang ebidensya na nagsisi siya sa pagpatay kay Santiago, ang kapatid ni Juan (Mga Gawa 12:2), ginulo ang simbahan (Mga Gawa 12:1), at muntik na ring patayin si Pedro. Sa halip, nakatakas si Pedro, dahil sa tulong ng mga anghel, at pinatay ni Herodes ang mga bantay dahil sa pagkabigo sa kanilang tungkulin.

Si Herodes ay ibinigay sa kaaway dahil sinira Niya ang tipan.

At **ako'y magdadala ng isang tabak sa inyo**, na ipaghihiganti ang pakikipagtalos ng aking tipan: at pagka kayo'y nangapisan sa loob ng inyong mga bayan, **aking padadalhan kayo ng salot; at kayo ay ibibigay sa kamay ng kaaway**. (Levitico 26:5)

Dinala ni Kristo kay Herodes ang tabak ng Kanyang Salita. Tumanggi si Herodes na magsisi at sa gayon ay ibinigay siya sa kaaway na nagdala sa kanya ng salot. Ano ang pagkakaiba ng stroke na naranasan ni Herodes kumpara kay Pedro?

At, narito, ang anghel ng Panginoon ay dumating sa kaniya, at ang isang ilaw ay lumiwanag sa bilangguan: at kaniyang hinampas si Pedro sa tagiliran, at siya'y itinayo, na sinasabi, “Bumangon ka kaagad.” At ang kanyang mga tanikala ay natanggal mula sa kanyang mga kamay. (Gawa 12:7)

Ang salitang Griyego para sa hampas ay ang parehong salitang ginamit sa Mga Gawa 12:23 na tumutukoy kay Herodes. (patassó). Si Pedro ay may malinis na budhi/konsiyensya, si Herodes ay wala. Nang magising si Pedro, hindi siya napuno ng takot sa presensya ng anghel. Kakaiba ang naranasan ni Herodes. Pansinin ang sumusunod na halimbawa kung paano maging ang tinig ng Diyos ay maaaring maranasan ng iba't ibang tao:

[Sinabi ni Jesus] “Ama, luwalhatiin mo ang iyong pangalan.” Nang magkagayo'y dumating ang isang tinig mula sa langit, na nagsasabi, Niluwalhati ko na ito, at luluwalhatiin kong muli.” **Ang mga tao nga, na nakatayo sa tabi, at nakarinig nito, ay nagsabing kumulog: ang iba ay nagsabi, Isang anghel ang nagsalita sa kaniya**. (Juan 12:28-29)

Ang pananakit, na maaaring parang isang mahinang tinig, ay parang kulog kay Herodes at ito ay natakot sa kanya hanggang sa mamatay. Ang mga patuloy na naniniwala na ang anghel ng Panginoon ay gumamit ng nakamamatay na puwersa kay Herodes ay dapat na itugma ang lahat ng iba pang mga sipi ng inspirasyon at panatilihin ang karakter ni Jesus bilang ating perpektong halimbawa na maaari nating tularan. Nakita natin na malinaw na nagturo si Jesus laban sa paggamit ng dahas. Siya ang malinaw na larawan ng Ama na nagsabing, “Hindi sa pamamagitan ng lakas, ni sa pamamagitan ng

kapangyarihan, kundi sa pamamagitan ng aking espiritu.” (Zacarias 4:6). Ang kaharian ng Diyos ay hindi nananaig sa kasamaan sa pamamagitan ng lakas o kapangyarihan, kundi sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu - ang Kanyang walang hanggang mapagmahal na mapagsakripisyong pag-ibig. Hindi napagtagumpayan ni Jesus ang kasamaan sa pamamagitan ng pagpatay sa iba, ngunit sa pamamagitan ng pagkamatay para sa kanila. Bilang mga Kristiyano, dinadaig natin ang kasamaan sa pamamagitan ng kabutihan:

Pagpalain ninyo ang mga umuusig sa inyo: pagpalain ninyo, at huwag sumpain. Magalak kayong kasama ng mga nagsasaya, at umiyak kayong kasama ng mga umiiyak. Magkaroon ng parehong pag-iisip sa isa't isa. Huwag isipin ang matataas na bagay, kundi magpakumbaba sa mga taong mababa ang kalagayan. Huwag kang maging matalino sa iyong sariling mga pag-iisip. Huwag gantihan ang sinuman ng masama sa kasamaan. Magbigay ng mga bagay na tapat sa paningin ng lahat ng tao. Kung maaari, hangga't maaari, mamuhay nang payapa sa lahat ng tao. Mga minamahal, huwag ninyong ipaghiganti ang inyong sarili, kundi bigyan ninyo ng dako ang poot: **sapagka't nasusulat, 'Akin ang paghihiganti; Ako ang magbabayad,' sabi ng Panginoon. Kaya't kung ang iyong kaaway ay nagugutom, pakainin mo siya; kung siya ay nauuhaw, painumin mo siya: sapagka't sa paggawa nito ay magbubunton ka ng mga baga ng apoy sa kaniyang ulo. Huwag kang padaig sa masama, kundi daigin mo ng mabuti ang masama.** (Roma 12:14-21)

Sa pamamagitan ng pagpapakain sa ating kaaway, hindi tayo nagdadala ng literal na “mga baga ng apoy sa kaniyang ulo.” Ito ay, muli, ay tumutukoy sa paghatol sa kasalanan. Sa pamamagitan ng paggawa ng mabuti sa mga tao kapag inaasahan nilang ibabalik natin ang kasamaan para sa kanilang kasamaan, nagiging sanhi tayo ng pagmuni-muni nila sa kanilang ginawa at nakonsensya. Narito ang isa pang pagsasalin ng talatang ito:

Sa halip, gaya ng sinasabi ng kasulatan: “Kung ang iyong mga kaaway ay nagugutom, pakainin mo sila; kung sila ay nauuhaw, bigyan sila ng inumin; **sapagka't sa paggawa nito'y mapapaso sila sa kahihyan.**” Huwag hayaang matalo ka ng kasamaan; sa halip, talunin ang kasamaan ng mabuti. (Romans 12:20-21, *Good News Translation*)

Iyan ay kung paano natin nalulupig/talunin ang kasamaan sa pamamagitan ng kabutihan, sa pamamagitan ng paghatol sa mga kaaway ng kasalanan. Depende sa kanilang reaksiyon, ang mga kahihinatnan ay susunod, at kung itutulak nila ang paniniwala ng Diyos sa daan at tatanging magbago, ang poot ng Diyos ay susunod - na aming binalangkas - na ang pag-aalis ng Kanyang Espiritu. Iyan ang gusto ng Diyos na kumilos tayo, hindi ang paghihiganti sa ating sarili, ngunit hayaan ang prosesong ito na gumana mismo.

Ang paratang ay ginawa na ito ay espiritalisasyon ng Bibliya. Ngunit maglalakas-loob ba tayong makipagtalo na ang Pagsasalin ng Mabuting Balita ay espirital ang Bibliya kapag isinalin nito ang teksto sa ganitong paraan? Ito rin ang paraan ng pagsasalin nito sa karaniwang bersyon sa Thai; nadama nila na kailangan nilang isalin ito sa ganoong paraan dahil ang literal na apoy na bumababa dahil sa pagpapakain sa iyong mga kaaway ay hindi makatuwiran. Hindi madaling malaman kung kailan ito dapat gawin nang simboliko at literal, ngunit umaasa kami na binigyan namin ang mambabasa ng ilang mga prinsipyo na dapat sundin.

Kailangan nating kunin ang lahat ng sinasabi sa atin ng inspirasyon at bumuo ng isang konklusyon na naaayon sa paghahayag ng karakter ng Diyos na ipinahayag kay Kristo. Upang maging pare-pareho, ang mga nagnanais na pilitin ang pagbabasa ng banal na kasulatan ay dapat maniwala na ang Diyos ay nagpapadala ng mga masasamang espiritu upang pahirapan ang mga tao tulad ng sa kaso ni Saul (1 Samuel 16:14), o gumamit Siya ng masasamang anghel upang magtrabaho para sa Kanya (Awit 78). :49), o nagpapadala ng mga sinungaling na espiritu na siyang dahilan ng pagkamatay ni Ahab (1 Hari 22:22). Maaari nating idagdag na ang gayong pagbabasa ay nagpapakita na pinatigas ng Diyos ang mga puso ng mga tao (Exodo 7:3) at nagpapadala sa kanila ng matinding maling akala (2 Tesalonica 2:11). Ito ba ang pinakamahusay na paraan upang basahin ang Kasulatan?

Nakikita natin na ang anghel na nanakit sa mga tao na nagresulta sa kamatayan ay nangyayari kapag hinatulan ng Salita ng Diyos ang mga tao sa kasalanan. Ang pagdurusang ng sariling pagkamakasalanan ay nagdudulot ng

paghihirap ng isip. Ang pagkakaroon ng salot ay nagpapahiwatig na ang Espiritu ng Diyos ay naalis na at ang maninira ay ginawa ang kanyang gawain habang ang Diyos ay tumigil sa pagprotekta sa mga tumatangging magsisi. Ang kasalanan ang nagpaparusa sa kasalanan. (Roma 6:23; Santiago 1:14-15). Sinasabi ng Kasulatan, “Papatayin ng kasamaan ang masama” (Awit 34:21).

Ang mga banal na anghel ng Diyos ay hindi masasamang anghel. Hindi sila isinugo upang sirain ang tao ngunit sila ay “mga espiritung naglilingkod, na isinugo upang maglingkod [maglingkod] para sa kanila na magiging mga tagapagmana ng kaligtasan.” (Hebreo 1:14). Ang mga anghel ng Diyos ay puspos ng Espiritu ni Jesus; “Sapagkat maging ang Anak ng tao ay hindi naparito upang paglingkuran, kundi upang maglingkod [maglingkod], at ibigay ang kanyang buhay na pantubos sa marami.” (Marcos 10:45). Sinusunod nila ang mga utos ng Ama at hindi sila gumagamit ng pisikal na espada. Sila ay makapangyarihan sa Salita ng Diyos at puspos ng katuwiran ni Jesus. Ang kanilang kadalisan, pag-ibig at kabanalan ay isang kakila-kilabot sa kasamaan ng mga makasalanan at ang kanilang kabanalan ay nagdudulot ng takot sa mga puso ng mga hindi matuwid. Dala nila ang “nagniningas na tabak” ng naglilinis na Salita ng Diyos (Genesis 3:24). Ang kanilang kabanalan ang kanilang pangunahing kapangyarihan, ngunit mayroon din silang kapangyarihang pigilan ang mga puwersa ng masama.

At pagkatapos ng mga bagay na ito ay **nakita ko ang apat na anghel** na nakatayo sa apat na sulok ng lupa, na **pinipigilan ang apat na hangin ng lupa**, upang ang hangin ay huwag humihip sa lupa, kahit sa dagat, o sa alinmang puno. At **nakita ko ang isa pang anghel** na umaakyat mula sa silanganan, na may tatak ng Dios na buhay: **at siya'y sumigaw ng malakas na tinig sa apat na anghel**, na sa kanila'y ipinagkaloob na saktan ang lupa at ang dagat, na sinasabi, **“Huwag ninyong saktan ang lupa”**. , maging ang dagat, o ang mga puno, hanggang sa aming natatakan sa kanilang mga noo ang mga lingkod ng ating Diyos.” (Apocalipsis 7:1-3)

Ang mga banal na anghel na ito ay hindi ang mga direktang nanakit sa lupa sa pamamagitan ng mga hangin ng alitan na ito, ngunit kapag sila ay bumitaw ay magkakaroon ng kaguluhan at kapahamakan dahil sa pagpapakawala ng

kanilang proteksyon at ang pagtatapos ng kanilang pagpapatahimik na impluwensya sa lupa. Pagkatapos ang mga ahensya ni Satanas, “ang prinsipeng ng kapangyarihan ng hangin”, ay pinahintulutan na gawin ang kanilang masamang gawain, na hinihikayat ang masasamang puso ng mga tao na makipagdigma, magnakaw, at magsinungaling; habang ang lupa ay nagsimulang kumilos dahil sa kaguluhan ng mga likas na batas (Efeso 2:2).

Samakatuwid, ang matuwid na mga anghel ay may napakalaking kapangyarihan. Kapag inutusan silang pakawalan ang kanilang mga braso, mailalabas nila ang buong puwersa ng poot ni Satanas. Bagama't ayaw nilang gawin ito, gagawin nila ito kapag inutusan sila. Ito ay maaaring mangyari lamang kapag ang isang tao ay tumangging makinig sa babala ng Diyos at magpumilit sa pagsuway sa Kanyang mga utos. Pagkatapos ng mga taon ng mahabang pagtitiis, sa wakas ang Espiritu ng Diyos na pinalayas ay nagsisi at hinahayaan ang makasalanan na magkaroon ng panginoon na kanilang pinili..

At ako'y naghanap ng isang tao sa gitna nila, **na dapat gagawa ng bakod**, at tumayo sa puwang sa harap ko para sa lupain, **upang huwag kong lipulin**: nguni't wala akong nasumpungan. **Kaya't** aking ibinuhos ang aking galit sa kanila; Aking tinupok sila ng apoy ng aking poot: **ang kanilang sariling lakad ay aking iginanti sa kanilang mga ulo, sabi ng Panginoong Dios**. (Ezekiel 22:30-31)

Si Satanas na Tagapuksa ng Unang Panganay sa Ehipto

Sa pagtukoy sa mga panganay sa Ehipto, sinabihan tayo kung sino ang gumawa ng gawaing ito:

Sapagka't **dadaan ako sa lupain ng Egipto sa gabing ito, at aking papatayin ang lahat ng mga panganay sa lupain ng Egipto**, maging tao at maging hayop; at laban sa lahat ng mga dios ng Egipto ay maglalapat ako ng kahatulan: ako **ang Panginoon**. (Exodo 12:12)

Sapagka't ang Panginoon ay daraan upang saktan ang mga Egipcio; at kapag nakita niya ang dugo sa pintuan, at sa dalawang poste sa tagiliran, dadaan ang Panginoon sa pintuan, at hindi niya pahihintulutang pumasok **ang manglilipol** sa inyong mga bahay upang saktan kayo. (Exodo 12:23)

Malinaw nating nakikita ang wika ng Bibliya na gumagana dito. Sinabi ng Diyos na gagawin Niya ito, at pagkatapos ay sinabi Niya na isa pang nilalang na pinangalanang “maninira” ang gagawa nito. Ginawa ito ng Diyos sa pamamagitan ng pagpayag kay Satanas na gawin ito, batay sa pagpili ng mga tao kung papayagan nila ang kanilang sarili na protektahan o hindi, ayon sa dugo sa mga poste ng pinto.

Gumagamit ba ang mga banal na anghel ng mapangwasak na kapangyarihan? Sa totoo lang, oo ang sagot. Gaya ng napansin natin kanina sa paglilinis ng templo, gumamit nga si Jesus ng puwersa sa mga bagay na walang buhay. Sinusunod ba ng mga banal na anghel ang huwarang ito?

At nangyari, na sa pagbabantay sa umaga ay tumingin ang Panginoon sa hukbo ng mga Egipcio sa pamamagitan ng haliging apoy at ng ulap, at ginulo ang hukbo ng mga Egipcio, **At inalis ang mga gulong ng kanilang mga karro**, na kanilang pinalayas sila ng mabigat. : na anopa't sinabi ng mga Egipcio, Tumakas tayo sa harapan ng Israel; sapagkat ang Panginoon ay nakipaglaban para sa kanila laban sa mga Egipcio.” (Exodo 14:25)

Kung ang mga banal na anghel ay gumamit ng mapangwasak na puwersa para pumatay ng mga tao, bakit sila kumukuha ng mga gulong ng kalesa mula sa mga karwahe ng Ehipto? Bakit hindi na lang nila durugin ang mga ito? Ang katibayan ay nariyan para sa mga may tainga na makarinig at makabasa ng mga talatang ito nang tapat. Marami ang nagbabasa nito nang wala sa konteksto upang gawing mga mamamatay-tao ang mga banal na anghel na tumutupad sa mga utos ng Diyos ayon sa pang-unawa at pag-iisip ng tao. Kung ang mga anghel ay nag-aalis ng mga gulong ng karwahe upang pabagalin ang mga ito, maaari ba nilang hikayatin ang mga sundalong Ehipsiyo na bumalik upang maiwasan ang pagkawasak?

Kaya, si Satanas nga ba ay “ang maninira” na pumatay sa panganay?

Kung paanong ginawa niya [ng Dios] ang kaniyang mga tanda sa Egipto, at ang kaniyang mga kababalaghan sa parang ng Zoan: At ginawang dugo ang kanilang mga ilog; at ang kanilang mga baha, na hindi sila makainom. Siya'y nagpadala sa kanila ng iba't ibang uri ng langaw, na lumamon sa kanila; at mga palaka, na siyang sumisira sa kanila. Ibinigay din niya ang kanilang ani sa uod, at ang kanilang gawa ay sa balang. Kaniyang sinira ang kanilang mga baging ng granizo, at ang kanilang mga puno ng sikomoro sa pamamagitan ng hamog na yelo. Ibinigay din niya ang kanilang mga baka sa granizo, at ang kanilang mga kawan sa mainit na kulog. Kaniyang inihagis sa kanila ang kabangisan ng kaniyang galit, poot, at poot, at kabagabagan, **sa pamamagitan ng pagpapadala [pagpapakawala] ng masasamang anghel sa gitna nila.** Gumawa siya ng paraan sa kanyang galit; hindi niya iniligtas ang kanilang kaluluwa sa kamatayan, kundi ibinigay ang kanilang buhay sa salot; at pinatay ang lahat ng panganay sa Ehipto ... (Awit 78:43-51)

Ito ay "masasamang anghel" na naging sanhi ng lahat ng kaguluhan sa mga Ehipsiyo. Ang Diyos ay tinanggihan ng mga Ehipsiyo na dating pinarangalan Siya noong panahon ni Jacob, at ngayon ay inaangkin sila ni Satanas bilang kanya. Binigyan sila ng Diyos ng maraming paraan upang manatiling konektado sa Kanya – halimbawa, kung pinayagan sila ni Pharoah na pumunta para sa isang piging sa ilang (Exodo 5:1) – ngunit ngayon ay dumating na ito sa huling kakila-kilabot na pagpipilian.

Ang kakila-kilabot na pagkawasak ay dumarating sa lupain. Binigyan sila ng Diyos ng paraan upang makatakas sa pamamagitan ng pagpapakalat ng dugo ng kordero sa kanilang mga poste ng pinto. Ang sinumang tumatangging gawin ito ay nagsasabi sa Diyos na mawala at, dahil hindi Siya gagamit ng puwersa, Siya ay lumuluhang nagpasakop sa kanilang malayang pagpili sa pamamagitan ng pagpayag sa mapanirang masamang anghel na pumasok sa kanilang bahay at saktan sila. Tulad ng isang leon, si Satanas ay laging gumagala sa paghahanap ng kanyang masisila (1 Pedro 5:8). Nilinaw ni Pablo na si Satanas ang "maninira" (1 Mga Taga-Corinto 10:9–10). At sinabi ni Jesus, "siya ay isang mamamatay-tao mula pa sa simula" (Juan 8:44).

Ang mga pader ng Jerico

Ang Jericho ay isang mahirap na kuwento, dahil parang ibinagsak ng mga anghel ang mga pader na may mga tao, kaya pinatay sila. Ang tanong ay...bakit gagawin ito sa lungsod na ito, ngunit hindi sa anumang iba pang lungsod? Hindi kaya dahil espesyal ang mga pangyayari tungkol sa mga pader ng Jerico? Alalahanin na ang saro ng kasamaan ng mga Canaanita ay puno sa puntong ito, noong una ay hindi pa:

Nguni't sa ikaapat na salin ng lahi ay magsisiparito silang muli: sapagka't ang kasamaan ng mga Amorrheo ay hindi pa ganap. (Genesis 15:16)

Narito muli ang talatang iyon sa New Living Translation:

Pagkaraan ng apat na salinlahi, ang iyong mga inapo ay babalik dito sa lupaing ito, sapagkat ang mga kasalanan ng mga Amorrheo ay hindi pa karapat-dapat sa kanilang pagkalipol." (Genesis 15:16, New Living Translation)

Nangangahulugan ito na ganap na tinanggihan ng mga Canaanita ang Diyos, ang Kanyang Espiritu ay inalis, at lahat ng uri ng kalamidad ay darating sa lupain, kabilang ang mga natural na sakuna. Natuklasan ng mga arkeologo na bumagsak ang mga pader dahil sa isang lindol. Alam natin na bago mangyari ang isang lindol, mayroong build-up ng pressure sa ilalim ng lupa. Hindi kaya pinipigilan ng mga anghel ang lindol na ito? Paano kung maaari nilang pigilan ito nang mas matagal, kung sila ay nagkaroon ng isang uri ng relasyon sa Lumikha ng Buhay? Ngunit hindi nila ginawa, si Rahab lamang ang gumawa, at ang bahagi ng pader na kinaroroonan ng kanyang bahay ay hindi bumagsak; ang natitirang bahagi ng pader ay bumagsak, na pinakawalan ng mga anghel.

Ang unang pangunahing paghuhukay sa lugar ng Jericho, na matatagpuan sa timog Jordan valley sa Israel, ay isinagawa ng isang pangkat ng Aleman sa pagitan ng 1907 at 1909. Nakakita sila ng mga tumpok ng mud brick sa base ng mound kung saan itinayo ang lungsod.

Hanggang sa muling hinukay ng isang arkeologong British na nagngangalang Kathleen Kenyon [hindi isang mananampalataya sa Bibliya] ang site gamit ang mga makabagong pamamaraan noong 1950s ay naunawaan kung ano ang mga tambak na ladrilyo na ito. Napagpasyahan niya na sila ay mula sa pader ng lungsod na gumuho noong nawasak ang lungsod!

Sinasabi pa ng rekord ng Bibliya na nang gumuho ang mga pader, nilusob ng mga Israelita ang lungsod at sinunog ito. Nakakita ang mga arkeologo ng ebidensiya para sa napakalaking pagkawasak sa pamamagitan ng apoy, gaya ng isinalaysay ng Bibliya. Sumulat si Kenyon sa kanyang ulat sa paghuhukay,

“Ang pagkawasak ay ganap na. Ang mga dingding at sahig ay naitim o namumula ng apoy, at ang bawat silid ay puno ng mga nahulog na ladrilyo, mga troso, at mga kagamitan sa bahay; sa karamihan ng mga silid ang mga nahulog na labi ay mabigat na nasunog.”

Ano ang naging sanhi ng pagbagsak ng matibay na pader ng Jerico? Ang pinaka-malamang na paliwanag ay isang lindol. Ngunit ang likas na katangian ng lindol ay hindi karaniwan. Ito ay tumama sa paraang nagpapahintulot sa isang bahagi ng pader ng lungsod sa hilagang bahagi ng site na manatiling nakatayo, habang saanman iba ang pader ay nahulog.

Maliwanag na ang bahay ni Rahab ay nasa hilagang bahagi ng lungsod. Siya ang babaeng patutot na Canaanita na nagtago sa mga espiya ng Israel na dumating upang suriin ang lungsod. Sinasabi ng Bibliya na ang kanyang bahay ay itinayo laban sa pader ng lungsod. Bago bumalik sa kampo ng mga Israelita, sinabi ng mga espiya kay Rahab na dalhin ang kanyang pamilya sa kanyang bahay at maliligtas sila. Ayon sa Bibliya, ang bahay ni Rahab ay makahimalang naligtas habang ang iba pang bahagi ng pader ng lungsod ay bumagsak.

Ito mismo ang natagpuan ng mga arkeologo. Ang napanatili na pader ng lungsod sa hilagang bahagi ng lungsod ay may mga bahay na itinayo laban dito.

Ang tiyempo ng lindol at ang paraan kung saan pinili nitong ibinagsak ang pader ng lungsod ay nagmumungkahi ng iba maliban sa isang natural na kalamidad. Isang Banal na Puwersa ang nagtatrabaho.

(ChristianAnswers.Net, Tumpak ba ang Bibliya tungkol sa pag-iral at pagkawasak ng mga pader ng Jerico?)

Isang banal na puwersa ang kumikilos, ngunit ito ay ang bumitaw alinsunod sa mga desisyon ng tao at hayaan ang nakakulong na galit ng kalikasan na palayain, sa halip na basta-basta kumilos. Ang Diyos ay hindi umupo sa langit at nag-isip, sa pagkakataong ito ay sisirain Ko sa pamamagitan ng baha, sa pagkakataong ito sa pamamagitan ng apoy, sa pagkakataong ito sa lindol – lahat ng mga bagay na ito ay nangyari batay sa umiiral na mga kalagayan ng kalikasan; Sinubukan ng Diyos na balaan ang mga nakatira sa lugar ng sakuna na ito ay darating, ngunit sa wakas ito ay nangyari. Tandaan, ang apat na anghel sa Apocalipsis 7 ay pinakawalan ang kanilang hawak sa lupa at iyon ang kahulugan kung paano ito winasak ng Diyos.

Sa kasong ito, gagamitin ng Diyos ang di-maiiwasang sakuna upang pasiglahin ang pananampalataya ng mga Israelita at ipaalam sa kanila na alam Niya ang hinaharap at maaaring ibaluktot ito upang tulungan sila ayon sa kanilang pagsunod. Dito, gumagawa ang Diyos sa balangkas na kanilang kinaroroonan, na naglalayong turuan sila upang sila ay maging matanda sa karunungan. Ang mga Israelita ay nagpasya na makipagdigma, walang pananampalataya, at sila ang nag-isip na ang pagpatay ang tanging paraan - kaya't pinahintulutan sila ng Diyos na ibuhos ang kanilang galit sa mga Cananeo, na hindi na Niya kayang protektahan.

Sa gayo'y sumigaw ang bayan nang humihip ang mga saserdote ng mga pakakak: at nangyari, nang marinig ng bayan ang tunog ng pakakak, at ang bayan ay sumigaw ng malakas na hiyaw, na ang kuta ay nahulog na patag, na anopa't ang bayan ay umahon sa bayan, bawa't tao ay tuwid sa harap niya, at kanilang sinakop ang bayan. **At kanilang lubos na nilipol ng talim ng tabak ang lahat na nasa bayan, lalake at babae, bata at matanda, at baka,** at tupa, at asno. (Josue 6:20-21)

Pinahintulutan ito ng Diyos sa kanilang kasaysayan, hinahayaan ang mga hangarin ng kanilang puso na maglaro na balang araw ay pagnilayan nila ito. Matatanto ba nila na ito ay hindi Kanyang kalooban, na sa lahat ng Kanyang mga utos ay sinasalamin lamang Niya ang kanilang sariling mga pagnanasa sa

paraang kasing awa ng kanilang isip isip bata? Pagkatapos ng 1,500 taon ng digmaan, na may mga tagumpay at kabiguan, tuwirang sasabihin sa kanila ni Jesus na yaong “gumagamit ng tabak ay mamamatay sa tabak.” Hindi ibinigay ng Israel ang tabak; mas gugustuhin nilang patayin si Jesus kaysa isuko ang kanilang paniniwala na sinang-ayunan ng Diyos at pagpapalain ang kanilang karahasan.

Kaya ang ginawa nila sa Jerico, ay ginawa ng mga Romano sa kanila sa pagkawasak ng Jerusalem. Matututo ba tayo sa kasaysayang ito? Doon din, pinakawalan ng mga anghel ang hangin ng alitan, at ang galit ng tao ay pinakawalan na hindi man lang mapigilan ng mga heneral ng hukbo. Bakit hindi narinig si Titus, at hindi pinansin ang mga utos niya? Dahil ang mga anghel ay nagpakawala ng hangin, at ang pagkawasak ng Jerusalem ay itinalaga ng Diyos, ang Jerusalem ay lubusang tinanggihan ang Diyos. Kaya naman masasabi ni Jesus, “Walang maiiwan dito na isang bato sa ibabaw ng isa, na hindi ibabagsak” – dahil alam Niya kung ano ang kahihinatnan ng kanilang pagtanggì sa Kanya: isang lungsod na tiwangwang, na tinanggihan ang paghatol sa kasalanan. ; isang kabuuang tagtuyot ng Banal na Espiritu na nag-iwan dito na hinog upang sirain ayon sa mga pangyayari sa paligid nito.

Maturuan ka, Oh Jerusalem, baka ang aking kaluluwa ay mahiwalay sa iyo; baka gawin kitang sira, lupaing hindi tinatahanan. (Jeremias 6:8, American Standard Version)

Sa kasong ito, hindi ito lindol, o baha, kundi ang puting-mainit na poot ng mga Romano ng mga Hudyo.

Iyan ang nakikita natin sa unang-kamay na salaysay ni Josephus tungkol sa pagkawasak ng templo - isang hukbong Romano na magwawasak sa bawat bato, anuman ang utos na kanilang natanggap, at isang apoy na magliliyab nang hindi maapula/mapawi.

At ngayon, isang taong tumakbo kay Tito, at sinabi sa kanya ang tungkol sa apoy na ito, habang siya ay nagpapahinga sa kanyang sarili sa kanyang tolda pagkatapos ng huling labanan; kung saan siya ay bumangon sa labis na pagmamadali, at habang siya ay tumakbo sa banal na bahay, upang

mapahinto ang apoy; pagkatapos niya ay sumunod sa lahat ng kanyang mga kumander, at pagkatapos nila ay sumunod sa ilang legion, sa malaking pagkamangha; kaya nagkaroon ng isang mahusay na hiyawan at kaguluhan itinaas, bilang ay natural sa kaguluhan paggalaw ng napakalaking hukbo.

Nang magkagayo'y si Caesar, kapuwa sa pamamagitan ng pagtawag sa mga kawal na nakikipaglaban, ng malakas na tinig, at sa pagbibigay ng hudyat sa kanila ng kaniyang kanang kamay, ay inutusan silang patayin ang apoy; **ngunit hindi nila narinig ang kanyang sinabi, bagama't siya ay nagsalita nang napakalakas, na ang kanilang mga tainga ay nakain na ng mas malaking ingay sa ibang paraan; ni sila ay dumalo sa hudyat na ginawa niya sa kanyang kanang kamay ni, bilang pa rin ang ilan sa kanila ay ginulo sa pakikipaglaban, at ang iba ay may pagsinta/kahalingan;** ngunit kung tungkol sa mga hukbong nagsitakbo roon, **ni anumang panghihikayat o anumang pagbabanta ang makapipigil sa kanilang karahasan, ngunit ang sariling pagnanasa ng bawat isa ay ang kanyang kumander sa panahong ito; at habang sila ay sama-samang nagsisiksikan sa templo, marami sa kanila ang nayayapakan ng isa't isa,** habang ang isang malaking bilang ay nahulog sa mga guho ng mga cloister, na mainit pa rin at umuusok, at nawasak sa parehong kahabag-habag na paraan kasama ng mga taong sila ay natalo: at nang malapit na sila sa banal na bahay, **ginawa nilang parang hindi nila narinig ang kabaligtaran ng utos ni Caesar; ngunit hinimok nila ang mga nauna sa kanila na sunugin iyon.** (Josephus, War on the Jews, Book 6, ch. 4, par. 6)

Pinoprotektahan tayo ng mga anghel sa lahat ng oras ng maraming panganib, na karamihan ay hindi natin nalalaman. Palagi silang nagsasalita ng kapayapaan sa mga tao upang hindi tayo gumahasa, magnakawan, at magpatayan. Ngunit ang pagtanggì sa Diyos at sa Kanyang Espiritu na nagpapatunay sa atin ng kasalanan ay may kapansin-pansing mga kahihinatnan, at ang Diyos ay makatarungan sa pagbibigay sa atin ng bunga ng ating kalayaan sa pagpili, kahit na ito ay labis na nagpapasakit sa Kanya. Ang sakuna na dumarating sa atin ay hindi basta-basta Siya ang nagpasya, ngunit ito ay resulta ng ating sariling mga paraan ng pag-iisip, ating sariling mga aksyon, at ating kapaligiran na naimpluwensyahan natin sa ating paligid.

Taos-puso kong dalangin na bigyan mo ng maingat na pansin ang paksang ito. Ang iyong anghel na tagapag-alaga ay hindi isang taong nagpapalit ng kanyang sarili upang maging iyong personal na berdugo kapag tapos na ang iyong oras. Tulad ni Jesus, mahal nila tayo at gagawin nila ang lahat para iligtas tayo.

Ang ministeryo ng mga banal na anghel ay matiyaga at maamo, hindi marahas at hindi mapanira. Kapag inutusan, gagamit sila ng puwersa upang ilipat ang mga bagay na walang buhay, ngunit hindi sila gumagamit ng nakamamatay na puwersa sa mga tao kung saan namatay si Kristo dahil ang Kaharian ng Diyos ay hindi gumagamit ng puwersa. Sa pamamagitan lamang ng pag-ibig nagising ang pag-ibig. Totoong susundin nila ang utos na itigil ang pagprotekta sa isang tao.

Ang Ephraim ay nalakip sa mga diosdiosan: pabayaan mo siya. (Oseas 4:17)

Gaano kahirap iyon para sa isang anghel. Isipin ang isang taong ilang dekada na nilang binabantayan. Dahan-dahan nilang sinubukang impluwensyahan sila patungo sa liwanag at sa wakas ay narinig nila ang mga salita, nagawa Ko na ang lahat ng magagawa Ko at wala silang anumang bagay sa Akin. Hayaan silang magkaroon ng kanilang sariling kalooban at tumayo mula sa pagbabantay sa kanila. Tapat sa kanilang Guro, pagkatapos ng maraming taon ng maingat na pangangalaga ay susunod pa rin sila nang walang kurap. Gaano kalungkot ang kanilang ministeryo ngunit gaano sila katapat.

Ngunit gaano kalaki ang kagalakan na dapat nilang makuha kapag ang isang taong kanilang binabantayan ay nakinig sa kanilang patnubay, nagsisi sa kanilang maling gawain, at naging daan para dumaloy ang Espiritu ng Diyos sa mundo. Ang taong ito ay nagiging isang pari, isang tagapamagitan para sa kanyang kapwa, isang "tagapag-ayos ng sira" (Isaias 58:12) na nagpapadali sa paraan para sa mabubuting anghel na gumawa para sa atin. Napakasaya ng mga anghel na magawa ang gawaing ito, kung talagang pinahahalagahan at ninanais ng mga tao ang mga pagpapala ng kanilang Panginoon!

Lubos akong nananabik na makausap ang aking anghel na tagapag-alaga sa langit at matutuhan mula sa kanila ang mga karanasang pinagdaanan namin nang magkasama at kung paano nila ako tinulungan at itinuro kay Jesus at sa Salita ng Diyos. Salamat Panginoong Hesus sa aking anghel na nagbabantay sa akin at sa mga anghel na nagmamalasakit sa aking pamilya. Malaki ang utang na loob namin sa iyo para sa iyong patuloy na pamamagitan sa Ama para sa aming proteksyon at ang pagpigil sa apat na hangin. Nagpapasalamat kami sa iyo na tiniis mo ang aming mga hindi pagkakaunawaan at pagtangga, at na nagdurusa ka sa lahat ng mga paghihirap ng mundong ito upang dalhin kami sa mapagmahal na kaligtasan ng Iyong Ama. Nawa'y lagi tayong magpasalamat.

Iba pang mga libro sa seryeng ito – Magagamit sa lastmessageofmercy.com

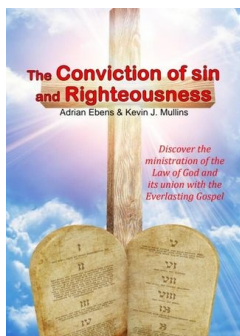


Canaan Conquest

Paano natin ipagkakasundo ang malawakang pagpatay ng Israel sa mga bansa sa pamamagitan ng espada laban sa mga salita ni Kristo?

Mateo 26:52 "...sapagka't silang lahat na humahawak ng tabak ay mamamatay sa tabak."

Ang mga Israelita ba ay tunay na naaayon sa katangian ng Diyos? Bakit palagi silang natatakot na dinala Niya sila sa disyerto upang patayin sila? Ang malalim bang kadiliman na bumagsak kay Abraham sa anumang paraan ay nauugnay sa kanyang pagkuha ng tabak upang iligtas ang kanyang pamangkin at pamilya? Ang pagpatay ba sa mga Sichecita nina Levi at Simeon ay nagkaroon ng anumang impluwensya sa panata ng Israel na lubusang lipulin ang kanilang mga kaaway? Kailangan mo bang malaman? Kung hindi mo maaaring dumating si Kristo sa iyo tulad ng ginawa Niya kay Jacob sa Kanyang problema at maisip bilang isang kaaway? Tanging ang pagtitiwala sa awa ng Diyos ay napagtagumpayan ni Jacob bilang ang tunay na Israel ng Diyos.



The Conviction of Sin and Righteousness

"Gayunpaman, sinasabi ko sa inyo [si Hesus] ang katotohanan. Ito ay sa iyong kalamangan na ako ay umalis; sapagkat kung hindi ako aalis, ang Mang-aaliw ay hindi darating sa inyo; ngunit kung ako ay aalis, siya ay aking susuguin sa inyo. At kapag Siya ay dumating, Kanyang kombeksyon/pananalig ang sanglibutan ng kasalanan, at ng katuwiran, at ng paghatol." (Juan 16:7, 8)

Ano ang naiisip mo kapag narinig mo ang salitang "conviction/kombeksyon"? Naiisip mo ba ang pagkondena? Kung gayon, kanino galing? Ang gumagawa ng paghatol, o ang iyong sarili?

Habang pinag-iisipan mo ang iyong sagot, isipin ang tanong na ito: Paano pananalig/kombeksyon ng Mang-aaliw, na siyang Banal na Espiritu (Juan 14:26), ang kasalanan at kabutihang? Ang isang Mang-aaliw ba ay nagdudulot ng paghatol, o kaaliwan? Inilarawan ito ni Paul sa ganitong paraan:

"Datapuwa't kung ang ministeryo ng kamatayan, na nasusulat at nakaukit sa mga bato, ay maluwalhati, na anopa't ang mga anak ni Israel ay hindi makatitig sa mukha ni Moises dahil sa kaluwalhatian ng kaniyang mukha, na ang kaluwalhatian ay lumilipas, paanong ang ministeryo ni hindi ba mas maluwalhati ang Espiritu?" (2 Corinto 3:7, 8)

Paano magiging "maluwalhati" ang isang "ministeryo ng kamatayan"? Kapag ang Mang-aaliw ay nagdadala ng pananalig sa kasalanan, ang maluwalhatang "ministeryo ng kamatayan" ay umaakay sa atin sa "ministeryo ng Espiritu, na higit na maluwalhati" dahil inaakay tayo nito sa isang buhay ng katuwiran.

"At kung si Kristo ay nasa iyo, ang katawan ay patay dahil sa kasalanan, ngunit ang Espiritu ay buhay dahil sa katuwiran." (Roma 8:10)

Ang mga Anghel ba ng Diyos ay Pumatay?

Ano ang ginagawa natin sa mga pahayag na tulad nito?

At sa [iba pang mga anghel] ay sinabi niya [ng Diyos] sa aking pandinig, Sumunod kayo sa kaniya sa buong bayan, at saktan ninyo: huwag maawa ang inyong mga mata, ni huwag kayong maawa: Patayin ninyong lubos ang matanda at bata, ang mga dalaga at ang mga bata. , at mga babae: nguni't huwag kayong lalapit sa sinomang lalake na nasa kaniya ang tanda; at magsimula sa aking santuwaryo. Nang magkagayo'y nagsimula sila sa mga sinaunang tao na nasa harap ng bahay. Ezekiel 9:5-6

Talaga bang pinapatay ng mga banal na anghel ng Diyos ang mga tao – “matanda at bata, kapwa dalaga, at maliliit na bata, at mga babae”? Totoo bang sinasambit ni Kristo ang mga salitang: “Ang mga taong ito ay dapat mamatay, humayo at patayin sila!” Ang salitang Hebreo ba na nakah (saktan) ay palaging nangangahulugang “pumatay”? Sinabi ni Jesus na niluwalhati Niya ang Kanyang Ama habang narito sa lupa, Juan 17:4. Gayunpaman, hindi kailanman pinatay ni Jesus ang sinuman habang narito. Itinago ba ni Jesus ang bahaging ito ng katangian ng Diyos? Kung ang pagbitay sa mga tao ay bahagi ng Kanyang katangian, kung gayon bakit hindi Niya ito inihayag habang narito sa lupa?

Sapagkat ang Anak ng tao ay hindi naparito upang sirain ang buhay ng mga tao, kundi upang iligtas sila. Luke 9:56 Sinabi sa kaniya ni Jesus, Matagal na akong kasama ninyo, at hindi mo pa ba ako nakikilala, Felipe? ang nakakita sa akin ay nakakita sa Ama; at paanong sinasabi mo, Ipakita mo sa amin ang Ama? John 14:9